

Vietnam'dan Filistin'e yeni bir 1968'inin ayak sesleri!

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mayıs 2024 / Sayı: 176

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Oyak Renault ve Tofaş, Gebze Smart Solar, Tuzla HT Solar ve Chen Solar, İstanbul Ejot Tezmac ve Perfetti Van Melle fabrikalarından, Manisa'dan metal ve Çorlu Velimeşe'den petrokimya işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Yalancı baharlara kanma! Anayasa tartışmasıyla oyalanma!
BİZİ KURTARACAK OLAN

Sömürü düzeni sürerken anayasanın yenisinin emekçi halka faydası yok

Erdoğan ve AKP iktidarı her meseleyi dönüp dolaştırıp yeni anayasa bağlıyor. Bu tartışmayı da yine hep yaptığı gibi 12 Eylül'ün darbe anayasasından kurtulmak gibi herkesin kabul edeceğini düşündüğü bir paket içinde sunuyor. Oysa meseleye işçi sınıfının gözünden bakarsak esas gündem anayasa falan değil, hayat pahalılığı ve yoksullaşmadır. Hayat pahalılığı ve yoksullaşma koşullarında işçi sınıfının ayakta kalabilmesi, ailesini geçindirmesi, işine, aşına sahip çıkabilmesi için tek yol örgütlü bir şekilde mücadele edebilmesidir. Örgütlü mücadele, işçinin emekçinin gerçek gündeminin anayasa tartışmasına bağlandığı tek noktadır aslında. Ama burada da mesele yeni anayasa ihtiyacı değil, mevcut anayasanın uygulanmıyor oluşudur.

Güya anayasal güvence altında olan sendikalaşma hakkının, patronlar tarafından sistematik olarak ihlal edildiğini, sendikalaşan işçilerin işten atıldığını, devletin de bu işte anayasanın değil patronların arkasında durduğunu görüyoruz. Sendikali işçiler grev hakkını kullanmak istediğinde ise çoğu zaman doğrudan Cumhurbaşkanını anayasal grev hakkını çiğneyerek erteleme adı altında yasaklamaya gidiyor. Böylece patronlar işçinin karşısında anayasayı çiğneyen keyfi ve baskıcı yönetimin yani istibdat rejiminin arkasına sığınıyor. Önceden izin almaksızın toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenlemek, anayasal bir hak. Anayasa mahkemesi de bunu tescillemiş, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması engellenemez demiş. Ama İstanbul'da 1 Mayıs, istibdadın, işçi sınıfının anayasal haklarına barikat kurduğu bir 1 Mayıs oldu. Yani devlet ve patronlar, eldeki anayasayı ayaklarının altına almış durumdadır.

Yeni anayasayı falan boş verin! Mevcut anayasada dahi işçi sınıfının ulusal ve uluslararası mücadelelerle elde ettiği kazanımların izleri tamamen silinebilmiş değildir. (evet 12 Eylül'ün darbe mahsulü, gerici, işçi düşmanı ve baskıcı maddelerle dolu olan anayasasından bahsediyoruz!) Mevcut anayasada kalmış olan bir dizi temel hak ve hürriyet

içinde sadece sendika ve grev hakkının gerçekten uygulanması halinde ne olurdu? İşçiler işten atılma korkusu olmadan daha çok ve yaygın şekilde sendikalaşır. Gizlilik içinde sendikaya üye olmak, işten atılmaya karşı direniş yapmak, anayasal hakkı olan sendika üyeliği için savaşmak zorunda kalmazdı. Hayat pahalılığına karşı en büyük çözüm de bu olurdu. Asgari ücret daha yılın yarısına gelmeden açık sınırnın altına düştü. Örgütlü olan işçiler, asgari ücrete Temmuz'da zam gelecek mi diye Erdoğan'ın ağızından çıkacak kelimeye bakmaz, üretimden gelen gücünü kullanarak istedikleri zammı söke söke alırdı. Türkiye işçi sınıfı bir asgari ücretliler sınıfı olmaktan, asgari ücret de genel ücret olmaktan çıkar gerçekten "asgari" olurdu. İşten çıkartma patronun "en doğal hakkı" olmaktan çıkar, işten atmaya kalkan patron işçinin toplu tepkisini, şalterlerin inmesi tehlikesini göze almak zorunda kalırdı.

Mevcut iktidar Mehmet Şimşek'in başında olduğu bir saldırı programı ile kıdem tazminatı dâhil olmak üzere sınıfın haklarına ve kazanımlarına göz dikmiş durumda. EYT'nin acısını sosyal güvenlik sistemini toptan tasfiye ederek çıkartmayı hedefliyorlar. Tasarruf adı altında devlet bütçesinde eğitimden, sağlıktan kısıp, emekliyi sefaletle itip, kamu emekçisinin maaşına ve iş güvencesine göz dikip, ulusun tüm kaynaklarını yerli ve yabancı tefecilere faiz olarak aktarmakta kararlılar. Bu büyük saldırıdan en başta işçi ve emekçiler etkilenecek ama küçük esnaf ve yoksul köylüyü de büyük bir yıkım bekliyor. Özetle milletin sömürücü bir azınlığının çıkarları doğrultusunda emekçi çoğunluğa karşı emperyalist merkezler tarafından desteklenen büyük bir sınıf taarruzu bu. Bu taarruza karşı tek yol örgütlü mücadele. Fabrikalarda, işyerlerinde işçinin üretimden gelen gücünü ortaya koyacak işgal, grev, direniş eylemleri, gerektiğinde hayatı durduracak bir genel grev en etkili mücadele yöntemleri.

Bu mücadele yöntemlerini hayata geçirmek ve işine, aşına, hürriyetine sahip çıkmak için anayasanın değişmesini bekleyenin vay haline! Erdoğan ve Özel görüşüyor, düzen siyasetinde bahar havası esiyor, "siyasette yumuşama dönemi başlıyor" diye düşünüp rehavete kapılmak, yapılacak en yanlış şey olur. Düzen siyasetinde bahar havası esiyorsa, sermaye partileri kendi aralarındaki kavgayı bırakıp birleşiyorsa, işçiyi emekçiyi kara kış bekliyor demektir. Çünkü bugün Türkiye'de patron partileri kendi aralarındaki kavgayı yatırtmaya çalışıyorsa bunun sebebi işçi sınıfına birlikte saldırmaktır. Patronlar yeni anayasayı, sadece sömürü düzenine istikrar getirmek için tartışır. İşçinin, emekçinin, küçük esnafın, yoksul köylünün, kıscacı milletin ezici çoğunluğunun işi, aş, hürriyeti tartışma konusu değil, kavga konusudur. Hak verilmez alınır! Millet nasıl bir anayasa olsun tartışmalarıyla oyalanırsa bir bakmışsın ki atı alan Üsküdar'ı geçmiş; kıdem tazminatı gitmiş, emeklilik hayal olmuş, işçi sınıfı asgari ücrete demir atmış, işsizler ordusunun safları dolmuş taşmış. Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçi halkı da elinde ekonomik krizin kabarık faturasıyla kalmış.

O yüzden işçi sınıfı düzen siyasetindeki gelişmelere asla bel bağlamamalı ve yeni anayasa tartışmasıyla oyalanmamalıdır. Düzen ve sermaye partileri nasıl emekçi halka fatura ödetmek için anlaşlıyorsa biz de faturayı krizi yaratana ödetmek için sendikali sendikası, göçmen yerli, taşeron kadrolu, sendika konfederasyon gözetmeksizin, ayrı ayrı yok birleşik işçi cephesi var demeliyiz. İşçi sınıfının örgütlü gücüne dayanarak sermayenin sınıf saldırısına karşı emeğin barikatını inşa etmeliyiz. Bu yola girdiğimizde eski anayasa bize dar gelir, mevcut sömürü düzeninin yeni anayasasını değil, işçilerin birliğine ve halkların kardeşliğine dayalı, eşit ve özgür bir geleceği, yepyeni sınıfsız ve sömürsüz bir düzenin kendisini konuşmaya başlarız.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

DİSK'i devrimci işçiler yönetecek!

Merhaba ben Chen Solar'da çalışan bir işçiyim. Tabii ki bayramdan sonraki iki haftamız 1 Mayıs hazırlığı ile geçti. Dövizlerimizi hazırladık, pankartımızı aldık ve 1 Mayıs'a Taksim'de kortejimizle katıldık. Biz istekliydik ama Arzu Çerkezoğlu bizim kadar istekli değildi. DİSK'in 1 Mayıs günü ve 1 Mayıs'tan önceki tutumu ortada. Konfederasyon yöneticilerinin 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararındaki CHP etkisinin üzerinde durmayacağım. Ya da bu yıl 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz diye ortaya bir iddia atıp, bunu son birkaç güne kadar kesinliğe kavuşturmanın fabrikalardaki 1 Mayıs örgütlenmesine nasıl

köstek olduğunu da detaylandırmayacağım. Yukarıda yazdıklarım, konfederasyonun hâlihazırda kendisinin neredeyse hiç 1 Mayıs örgütlenme çabasına girmediklerini gösteriyordur zaten. Fakat bunların hiçbiri DİSK'e küsmek için gerekçe değil. DİSK mücadeleciler işçilerin örgütüydü ve öyle kalacak. 2 Mayıs'tan itibaren DİSK'in yönetim kadrolarına devrimci işçilerin oturmasının gerekliliğine daha çok inanarak, DİSK'in sermayeyle işbirlikçilik yapan yöneticileri ile de mücadele etmeye devam edeceğiz.

Bundan 14 gün önce Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulun Mersen işçileri greve çıktılar. Patron greve sadece

3-4 kişi çıkar ben de bu birkaç işçiyi yıldırım diye düşünmüştü. Fakat fabrikanın büyük çoğunluğu dışarda ve bu çoğunluğun tamamı vasıflı işçilerden oluşuyor. Yani içerde kalanlar dışardakilerin işini yapamıyor. Mersen müdürlerinin işçilerin evlerine gidip, işçilerin eşlerini, babalarını ve annelerini sendikaya karşı doldurarak işçilerin grev iradesini kırmaya çalışması da fabrika önündeki anormal polis yoğunluğu da patronun sıkıştığını gösteriyor. Mersen işçisi yalnız değildir! Chen Solar işçileri olarak biz de Mersen işçilerinin yanındayız. Mersen grevi kazanacak!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Birleşen işçiler yenilmezler

Merhaba dostlar. Ben Smart Solar'da çalışan bir metal işçisiyim. Dostlar geçen ay fabrikamızda yaptığımız yemekhane eyleminden bahsedeceğim. Yemekler genel olarak lezzetsiz ve içinden ara ara yabancı maddeler çıkıyordu. Son raddede bir arkadaşımızın yemeğinden kurt çıktığı, baş temsilcimiz bunun hesabını sorduğunda şöyle cevaplar verilmiş: 'Çıkan kurt yemeğin sağlıklı olduğunu ve GDO'lu ürünler kullanılmadığını gösterir, kurttan kimse zehirlenmez, Çinliler de kurt vs. yiyor' gibi saçma sapan savunma yapmışlar. Sonuç olarak baş temsilcimiz üç vardiyaya durumu anlattı yemekhaneye çıkmayacağımızı, yemekhane şirketi değişene kadar evden yemek getireceğimizi söyledi. Bizler de ertesi gün evden hazırladığımız yiyecekleri hazırlayıp getirdik. Birbirimizle paylaşarak yedik içtik. Tabii bu eylem çok uzun sürmedi

bir günde yemekhane şirketini gönderdik. Smart'ta çalıştığım süre boyunca anladığım tek şey şu oldu dostlar; bizler işçi sınıfı olarak birlik olursak, örgütlü

arkadaşımızı kovdular fabrikayı işgal ederek geri aldık, yine yemekhane eylemi yaptık değiştirdik, mesai eylemleri yaptık kazanımlar elde ettik, sözleşme

olursak güçlüyüz. Smart'ta bir çok örneğini yaşayarak öğrendik aslında; örgütlenme sürecinde

sürecini uzattıkça uzattılar grev iradesi ortaya koyduk ertesi gün sözleşme imzalandı... Sözün

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Mehmet Şimşek ekonomisi mi yoksa sınıf mücadelesi mi?

Selamlar dostlar ve yoldaşlar. 31 Mayıs Genel Seçimleri'nin hemen sonrasında iktidar ekonominin dümenini bir anda kırmıştı. Geminin kaptanı olarak İngiliz vatandaşı Mehmet Şimşek'i seçen istibdad, bu süreçte ona tam yetki vererek işçi sınıfına kapsamlı bir saldırı için kolları sıvamasını sağlamıştı. Bugüne geldiğimizde bu ekonominin etkilerini giderek daha fazla görmeye başlıyoruz. Faizlerin hızla yükseltilmesinin memlekete büyük yarar sağladığını papağan gibi tekrarlayan liberal ekonomistler şöyle dursun, işçi sınıfı bu politikaların ceremesini çekmeye devam ediyor. Birçok fabrikada küçülme ve toplu işten çıkarma haberleri gelmeye başladı. Bizim fabrikamızda da 84 arkadaşımızın işine son verildi. Faizler yükseldikçe istihdamı kısarak kendi önlemlerini alan patronlar, Mehmet Şimşek'in yana yakıla aradığı dış yatırımcıların ekonomiyi toparlamasını bekliyor. Borsa spekülasyonları ve döviz kuru gibi birçok mekanizma ile kârlarını korurlarken düşük çıkan enflasyon oranları sayesinde işçilere yüklü zam derdinden de

kurtulmuş durumdalar. Temmuz'da asgari ücrete ara zam yapılmayacağı haberi ise cabası. Yıllarca çalıştıkları fabrikalara emek veren işçiler ise piyasaların bu kadar durgun olduğu bir dönemde işsiz, güçsüz ortada bırakılıyor. Ancak batsa da çıksa da patronların sırtı yere gelmiyor çünkü onlara arka çıkan kapı gibi devletleri var. Aynı devlet 1 Mayıs'ın tarihsel meydanı olan Taksim'e bir Allah'ın kulu girmesin diye Bozdoğan Kemeri'ne etten duvar örür, grevdeki Mersen işçilerinin sendikal hakkını umursamayan yabancı patrona elini sürmez! Gerçek buz gibi ortada. İşçi sınıfı seçimini yapmalı. Mehmet Şimşek ekonomisi mi, yoksa sınıf mücadelesi mi? Hele ki patronlar bir fırsatını bulsun, sadece bunlarla da yetinmeyip yapısal reform adı altında kazanılmış haklarımıza saldıracaklar: Kıdem tazminatı, sosyal güvenlik sisteminin özelleşmesi, esnek çalışma ve nice-leri. Onlar bu fırsatı bulmadan biz gücümüzü toplamalıyız. Patronların ekonomik saldırısına karşı sınıf savaşını demeliyiz!

hep mücadele ederek, örgütlü hareket ederek oldu dostlar. 1856'da 8 saatlik iş günü için mücadele eden taş ve inşaat işçilerinden grev hakkını grev yaparak kazanan Kavel işçilerine, 1965 Kozlu Direnişinden 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişine, 1991 Büyük Madenci Yürüyüşünden istibdadın grev yasağına rağmen fiili greve giden Bekaert ve Schneider işçileri ve nice-lerinden biz mücadele etmeyi, birlik olmayı gördük, öğrendik. Şanlı işçi sınıfı tarihimizde sayısız mücadeleler var, bize düşen görev geçmişten aldığımız derslerle, geçmişten aldığımız deneyimlerle bugünün işçi sınıfını daha da ileriye taşımaktır, işçi sınıfının iktidarını kurmaktır. İş, aş, hürriyet için örgütlü mücadeleye dostlar.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Kriz derinleşiyor, işçi ve emekçilerin öfkesi büyüyor!

OYAK Renault fabrikasında üretimde duruşlar azalmaya başladı. Yeni siparişlerin alınmasıyla birlikte üretim hızlanmaya başladı. Önümüzdeki haftadan itibaren gece vardiyaları pazar günleri mesaiye kalacak. Yeni Dacia projesi çalışmalarını devam ediyor. Yakın zamanda üretime başlanacak.

Sendikalar 1 Mayıs'ta nerede olacaklarını açıkladılar. DİSK İstanbul başta olmak üzere birçok ilde kutlayacağını açıkladı. Hak-İş Kocaeli'nde, Türk-İş Bursa'da kutlayacaklarını açıkladılar.

İşçilerin alım gücünün her gün düştüğü böylesi bir süreç-

te kutlanan 1 Mayıs birleşmek için önemli bir imkândı. Ama sendikalar acil talepler etrafında birleşmek yerine ayrı kutlama tercih etti. Bu 1 Mayıs gösterdi ki işyerlerine dayanmayan, işyerlerinde örgütlenmeyen 1 Mayıs çalışması alana işçi kitlesi taşıyamıyor. Bunu yapmayan sendikalar haliyle 1 Mayıs'a da temsili katılıyor.

Sendikaların bu 1 Mayıs'ta öne çıkardığı taleplere bakıldığında farklı alanlarda kutlama kararı alsalar da genel olarak ortaklaştıkları söylemek mümkün. Vergide adalet, yoksulluk ve hayat pahalılığına karşı mücadele, sendikalaşma-

nın önündeki engellerin kaldırılması gibi çeşitli talepler üç işçi konfederasyonu açısından da öne çıkarılan taleplerdi. Ortaya konulan taleplerin işçiler içerisinde tartışılarak işçilerle belirlenmesi, işçilerin katılımı için çaba sarf edilmesi, her fabrikayı 1 Mayıs alanına çevirme, fabrikalarda hazırlık ve örgütlenme yapılmadı.

Dünya genelinde yoksulluk ve baskılar büyüyor, emperyalist savaşın alevleri gün geçtikçe yayılıyor. Kapitalist sömürü düzeninin yarattığı sorunlar, krizler derinleşiyor. İşçi sınıfı ise kapitalist sömürüye karşı mücadele etmekten, birlik olup alanlara çıkmaktan vazgeçmiyor. İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta da dünyanın dört bir yanında işçiler ortak talepleriyle alanlarda yerini aldı. Krizin faturasını patronlar ödesin diyen, haksız ve emperyalist savaşlara, baskıcı rejimlere hayır diyen milyonlarca işçi, emekçi kadın ve genç kapitalist düzene olan öfkelerini dile getirdi.

Manisa'dan metal işçisi bir kadın

Kaybedeceğimiz hiçbir şey yok! Grevde kararlıyız!

Merhaba yoldaşlar, Manisa OSB'de bir metal fabrikasından yazıyorum sizlere. Daha önceki aylarda da yazmıştım, fabrikada grev sürecindeyiz. Grev kararını fabrikamıza astık. Bu aşamaya gelirken patronun bıkmadan, usanmadan sergilediği türlü Ali Cengiz oyunlarına maruz kaldık. Hâlâ bu oyunlar yöneticiler, kısmen şefler ve amirler tarafından da sürdürülmeye devam ediyor. Fakat üstesinden gelemedikleri bir şekilde fabrikamızda çoğunluğu yakaladık ve grev iradesi ağır bastı. Fabrikamızın TİS sözleşmesi tarihin-

de, ilk kez kapısına grev kararını asmış olduk. Tabii, bu durum yönetim ve patron tarafında ciddi bir panik yarattı. Karar asıldıktan sonra yönetimden ve beyaz yakadan zorla, adeta abalından sopa gösterek "grev oylaması yapılsın" imzası toplandı. Oysa kendilerinin de ücretli birer çalışan olduklarının bilincinde

olan çoğu beyaz yakalılar da çok iyi biliyor ki, kendi ücretlerinin yükselmesinin tek yolu üretimin iyi bir TİS imzalaması. Bu yüzden fabrikada grev uygulanmasını isteyen sadece mavi yaka ve üretim değil. Yönetim dışındaki herkes! Kârından başka hiçbir şeyi önemsemeyen patrona belli bir ücret karşılığında emeğini satan herkes, ekmeğini biraz olsun büyütme amacında birleşmiş oldu. Şimdi bu ekmeğe mücadelesi, bize yönelik yapılan ayak oyunlarıyla birlikte bir onur mücadelesine dönüştü. Birkaç sene içinde üretimi iki ka-

tından fazlasına çıkararak, trilyonluk ticaret anlaşmalarıyla Ege Bölgesi rekorları kıran fabrikamızın işçileri, yoksullaşmada ve ezilmede rekorlar kırıyor! 500'ü aşkın kişinin çalıştığı fabrikada neredeyse herkes geçinebilmek için mesaiye kalmak zorundayken, şimdi sözleşme imzalanana kadar mesaiye kalmama kararı alındı. Kararlıyız, bu seneye kadar TİS sonucunda hep patron güldü, bu sene gülmeye sıra bizde!

İstanbul Ejot Tezmac'tan bir işçi

Sınıf saldırılarına karşı örgütlü mücadeleye

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Ejot Tezmac fabrikasında çalışmaktayım. Bu sayı çıktığında 1 Mayıs işçi bayramımızı alanlarda kutlamış olacağız. 1 Mayıs'a giderken 29-30 Nisan'da sarayda Çalışma Meclisi toplantıları yapıldı. İşçi sendikaları ve işveren sendikaları sarayda bir araya geldi. İlk gün olan 29 Nisan'da Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Özgür Burak Akkol esnek çalışmayı meclise sundu. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Başkanı Arzu Çerkezoğlu ilk tepkiyi verdi. Nisan ayında yazdığım

yazıda seçimlerden sonra gelecek dediğim sınıf saldırıları daha 1 ay geçmeden başladı. TİSK başkanının Çalışma Meclisi'nde esnek çalışma dayatması bunun bir göstergesidir. Antalya Ticaret ve Sanayi Odası başkanı Ali Bahar Nisan ayı meclisinde kıdem tazminatının fona devredilmesi gerektiğini söyledi. Bu gündemlerle 1 Mayıs alanlarına çıkan bizler biliyoruz ki bu saldırılar durmayacak. Şimdi gündemimiz daha yoğun ve daha şiddetli her geçen günden daha zorlu. Daha örgütlü daha kararlı olmamız lazım. Bu saldırılara karşı Birleşik İşçi Cephesini kuralım.

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

İşçi sınıfı mücadele ettiğinde güçlüdür!

1 Mayıs işçi ve emekçiler tarafından dünya çapında birlik ve dayanışma günü olarak büyük bir coşkuyla kutlanıyor. 1 Mayıs barış, huzur ve güven içinde çalışmak isteyen işçi ve emekçilerin, daha iyi çalışma koşulları ve haksızlıklara karşı verdikleri mücadelenin bir simgesidir. Yüzyıllar önce işçilerin çalışma saatlerini, iyileştirme için başlattığı mücadeleye başlamış günümüze kadar işçilerin mücadelesi ile gelmiştir.

Biz işçiler her zaman bu mücadelenin içinde olup, emeğimizin karşılığını almak için birbirimizle kenetlenerek, tek bir yumruk gibi, dayanışma içinde olmalıyız. Dil, din, ırk ayrımı yapmadan bütün dünyada işçiler birlik olmalıyız. İşçiler birlik ve beraberlik içinde olduğunda, hak ve özgürlüklerini daha fazlasını alabilecek güçtedir. Geçmişe baktığımızda bunu görebiliyoruz. Mücadelemizi her koşulda sürdürmek dileğiyle, dünya işçi ve emekçi sınıfının bayramı kutlu olsun. Yaşasın 1 Mayıs!

Velimeşe'den petro-kimya işçisi bir kadın

1 Mayıs'ta en öndeydik, 1 Mayıs'tan aldığımız güçle de emekçi kadınlar en öne!

Merhaba Gerçek gazetesinin okurları. İşçi bayramında, 1 Mayıs'ta, ilk defa sahada bulunmanın gururuyla yazmak istedim. Her ne kadar bayram da desek aslında biz de varız, biz de haklarımızın peşindeyiz demenin bir sesli güçlü gösterisi 1 Mayıs. En çok hak eden sınıfın, düşük ücretlere çalıştırılan ve buna razı denilen kesimin sesini yükselttiği en coşkulu gün! Bu yüzden orada olmaktan oldukça gurur

duydum diyebilirim. Lüleburgaz'da yapılan yürüyüşte yer alan işçi kadın olarak, hakları sömürülen yok sayılan birkaç arkadaşına sizler için de buradayım diyerek yürüdüm. Bir kadın olarak, güçsüz sanılan ama her şeyin altından kalkan güce sahip kadınların yok sayılmasına karşı yürüdüm. Emekçi kadınlar en öne sloganında, yakın arkadaşlarım ve tanımadığım ama sorunlarımızın aynı olduğunu bildiğim binlerce

kadın adına, onlar için en öndeydik. Aslında susturulmuş değil, sesini çıkarmaması için bastırılmış, ne değişecek ki denilerek yaşamayı dayatılmış, orada olmak isteyip de olamayan kadınlar adına yürüdük. İsrail'in yaptığı soykırıma ses çıkarabilmenin onuruydu 1 Mayıs. Dünyada güçlülerin zayıfın ezilmesine göz yumması ve bu büyük soykırımı durdurmak için göstermelik değil gerçek adımların atılmaması karşısında, bu ikiyüzlülüğü de Filistin'le dayanışmayı da dile getiren işçiler olması da çok onur vericiydi. Her konuda işçilerin sözünü söylemesini, biz de varız diyen işçileri gururla izledim. Birlikten kuvvet doğar, her günümüzü 1 Mayıs'ta yaşadığımız birlik hissiyatı ile doldurabilirsek, tüm zorlukları aşabileceğimizi, o güçte olduğumuzu gördüm. Birlik ve beraberliğin, ses yükseltmenin anlamını da görmüş oldum. Bize dayatılan çalışma şartlarına da yaşam şartlarına da baskılara karşı da daha güçlü hissediyorum 1 Mayıs'tan sonra! Tekrar sloganımızla da tüm emekçi kadınlara çağrı yapıyorum: Emekçi kadınlar en öne!

Perfetti van melle direnişinden Ayhan

Emeğin sömürülmediği, bütün çocukların eşit yaşam sürdüğü bir dünya için bugün de yarın da mücadelemiz devam edecek!

Sevgili emek dostları, öncelikle sizleri Perfetti van melle mücadelesinden selamlıyorum!

"Emek en yüce değerdir." Bunu her insanın çok iyi bilmesi gerekiyor. Zira emeğin ne olduğunu bilmeyen, hakkını da bilmez, hakkı için mücadele etmeyi de bilmez. Kimi duyarak görerek öğrenir. Ne mutlu ki biz mücadele etmeyi yaşayarak öğrendik.

Yaklaşık 13 yıldır operatör olarak çalıştığım Perfetti'de örnek bir çalışan olarak sorunsuz çalıştım ve işimde elimden gelenin en iyisini yaptım. Çünkü emek kutsalsa ekme yediğim işyerim de benim için kutsaldır. Ne var ki yıllar içinde maaşlarımız eridi. Kıdem ve bazı haklarımız verilmedi. Tabii ki bunları sürekli yönetimden yetkili kişilere ilettik. Fakat çözüm bulamadık. Öyle ki işten ayrılmak isteyenlere tazminatları bile verilmedi. Çok çaresiz kaldık. Arkadaşlarımızla sendikaya üye olma kararı aldık. Birkaç sendika ile görüşükten son-

ra Tekgıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu Bey ile tanışma fırsatımız oldu. Gerçekten bize güven verdi ve bizler Tekgıda-İş sendikasına üye olma kararı aldık. Tabii sendikamızın kendi işkolunda Türkiye'nin en büyüğü olduğunu ve Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu'nun sendika olarak Tekel, Bel Karper ve Cargill'deki başarı hikayelerini sonradan öğrendik.

İyi ki sendikalar var ve iyi ki Tekgıda-İş sendikasına üyeyiz. Yunus beyin deneyimleri ve eğitimleri sayesinde beş aylık bir sürede işyerinde yasal çoğunluğu sağladık ve bakanlık tarafından yetki belgesini aldık. Yetki belgemizi aldıktan sonra maalesef yönetim ve bazı çalışanlar tarafından baskılara maruz kaldık. İşten atma, e-devletten üyeliklere bakma gibi çok farklı mobbing ve yıldırma maruz kaldık. Sonuç olarak ben sendika tarafından temsilci seçildim. Baskılar her gün biraz daha artıyordu. Ve bir iftira sonucunda tazminatsız olarak iş akdim feshedildi.

Kimse bize hak mücadelesinin kolay olacağını söylememişti zaten. Mücadeleme fabrika önünde devam ettim. Bugün fabrika önünde direnişin 82. günü. Bu direnişte beni hiç yalnız bırakmayan sendikam ve Yunus Durdu'ya bu vesileyle teşekkür ediyorum. Direnişin 42. gününde çocuğum dünyaya geldi ve sendi-

kam beni hem maddi hem manevi olarak hiçbir zaman yalnız bırakmadı.

Beni bu mücadelede hiçbir zaman yalnız bırakmayan Devrimci İşçi Partisi'ne, Sayın Dr. Levent Dölek ve yoldaşlarına sonsuz teşekkür ediyorum. Sınıf mücadelesini onlardan öğrendik. İyi günde kötü günde Perfetti işçisini yalnız bırakmadınız. Perfetti işçileri olarak sizlerin bu kıymetli desteğini hiçbir zaman unutmayacağız. İyi ki varsınız!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz! Geldiğimiz noktada çok sıkıntı çeksek de sevgili başkanımız Yunus Durdu'nun destekleri ve deneyimleri ile artık Perfetti çalışanları olarak dayanışma ve mücadelenin ne olduğunu, nasıl yapılacağını çok iyi biliyoruz. Gücümüz birliğimizden gelir diyerek onurlu mücadelemizi sonuna kadar sürdürmeye kararlıyız.

Sevgili emekçi kardeşlerim, emek hırsızlarına karşı örgütlü mücadele etmek zorundayız. Anayasal hakkımız olan sendikaya üye olarak toplu sözleşme masasında haklarımızı koruma altına almalıyız. Emeğin sömürülmediği, bütün çocukların eşit yaşam sürdüğü bir dünya için bugün de yarın da mücadelemiz devam edecek!

Mersen'e sendika halaylarla girecek!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) bulunan, Birleşik Metal-İş Gebze 1 Nolu şubede örgütlenen Mersen fabrikası işçilerinin toplu sözleşme ve sendikah çalışması hakkı iki yıl süren müca-delelerinin ardından mahkemelerce tescillendi. Ancak patronun mahkeme kararlarını tanımayarak sözleşme masasına gelmemesi ve uzlaşmaz tutumu üzerine işçiler greve çıktı.

2022'de yeterli çoğunluk sağlanıp alınan sendikah yetki, iki yıl süren hukuk mücadelesi sonucu üst mahkemelerin de kazanılmasıyla kesinleşti. Endüstriyel grafit malzemesi üreten Fransız sermayeli firma, Şubat ayında 4 işçiyi işten çıkararak anayasa tanımaz ve sendika düşmanı saldırılarına bir yenisini ekledi. İşçilerin bu hukuksuzluğa yanıtı fabrika işgali oldu. Mersen patronu mahkeme kararlarını tanımayarak sözleşme masasına gelmeyi reddetti. Arabulucu sürecinde artan baskı-

lara ve patronun göstermelik maddi tekliflerine karşı Mersen işçileri geri adım atmadı. Yasal süreç tamamlandı ve 19 Nisan Cuma günü grev pankartı fabrikaya asıldı, gözcü ön-lükleri giyildi. Halaylarla türkülerle grev ateşi yakıldı.

İşten atmalara, baskılara, yıllarca süren yetki mahkemesi süreçlerine karşı sendika haklarına mücadele ederek sahip çıkan Mersen işçileri toplu sözleşme haklarına da grevle sahip çıkıyor. Tüm engellemelere karşı mücadelelerinde ısrar eden Mersen işçilerinin grevi tüm işçi sınıfının grevidir. Kazanımları tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Memlekete iş, aş ve hürriyet; vatan millet edebiyatı yapıp anayasa ve mahkeme kararlarını dahi emperyalist şirketlere uygulatamayanların rant kavgasıyla gelmeyecek. Gates'de, Lezita'da, Mersen'de direniş ve grev çadırlarındaki onurlu insanların örgütlü mücadelesiyle kazanılacak.

IFFCO'da direniş devam ediyor

İzmir Çiğli'de bulunan IFFCO Turkey fabrikasında Tek Gıda-İş sendikasına üye oldukları için işten çıkarılan işçilerin fabrika önündeki direnişi devam ediyor.

IFFCO Turkey işçileri geçtiğimiz yıl kötü çalışma koşulları ve düşük maaşlara karşı mücadele edebilmek için Tek Gıda-İş'te örgütlenmeye başlamışlardı. 2024 yılının ilk ayında ise yetkiye başvuracak şekilde fabrikada çalışan işçilerin yarısından fazlası Tek Gıda-İş'e üye olmuştu. Yetki tespiti için sendikamızın başvurusunun ardından IFFCO Turkey de öncüsü olan 6 işçiyi işten çıkarmıştı.

IFFCO Turkey'in işten çıkarma saldırısına karşı Tek Gıda-İş ve işten çıkarılan işçiler 4 Mart'ta fabrika önünde direnişe başladı. Atılan işçilerin geri alınması ve sendikah örgütlenmeye karşı fabrikadaki baskıların sona ermesi gündemiyle IFFCO işçilerinin direnişi devam ediyor.

Yetki başvurusuna itirazı yerel mahkeme tarafından reddedilen patron, sendikahın fabrikaya girmesini geciktirmek için yeniden itiraz ederek konuyu Yargıtay'a taşıdı. Sendikah yetki sürecinin yasal ayağı devam ederken fabrika yönetimi, fabrikada çalışan işçilerin bir kısmı-

nı gıda işkolundan farklı bir işkolunda göstermek gibi yollarla Tek Gıda-İş'in örgütlenme sürecini baltalamaya çalışmaya devam ediyor.

Fabrika önünde IFFCO işçilerinin direnişi devam ederken, 25 Nisan'da TMMOB'un çağrısıyla fabrika önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Tek Gıda-İş'le beraber TMMOB'un gerçekleştirdiği basın açıklamasında işten çıkarılan işçilerin işe geri alınması ve sendikah sürecin önündeki engellerin kaldırılması çağrısı yapıldı. 25 Nisan'da gerçekleştirilen eyleme İzmir Kemalpaşa'daki fabrikalarında greve devam eden Öz Gıda İş üyesi Lezita işçileri de destek verdi.

Lezita işçileri, direnişçi IFFCO işçilerine destek verirken grev alanına toz toprak döktürmekten, işçilerin üzerine jandarma saldırılarına kadar her türlü saldırının arkasında yer alan Lezita patronu da IFFCO patronuna destek verdi. Lezita tarafından gönderilen bir tır 25 Nisan'da gerçekleştirilen eylem sırasında IFFCO'nun bahçesinde fabrika ile direnişçi işçilerin eylemi arasında durdu.

Bu sınıf mücadelesini işçi sınıfı kazanacak, IFFCO ve Lezita işçileri omuz omuza zafere ulaşacak.

Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli yürürlüğe girmeden iptal edilsin!

Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, 26 Nisan 2024 Cuma günü yeni milli eğitim müfredatını "Türkiye yüzyılı maarif modeli" adıyla duyurdu. Eğitim müfredatını "dini" ve "milli" değerler çerçevesinde yeniden oluşturmayı merkeze alan siyasi iktidar, müfredat ve ders kitapları üzerinde bugüne kadar 17 kez değişiklik yaptı. Şimdiye kadar gerçekleştirilen değişiklikler mevcut müfredatın bazı maddelerinde değişiklik yapıyordu. Şimdi ise müfredat toptan değiştirilmek isteniyor.

Yeni müfredatın özeti: daha az bilim daha çok değer!

Türkçe, matematik, fen gibi temel derslerin içerikleri sözde sadeleştiriliyor, esasında ise içeriği boşaltılıyor. Biyoloji dersinin içeriğinin tırpanlanması, evrim teorisinin yine kendine yer bulmaması gibi bilim dışı yaklaşımlar göze çarpıyor. Değerler konusu ise müfredatta ayrıntılı olarak yer alıyor. Son dönemde "Çevremi duyarlıyım, değerlerime sahip çıkıyorum" projesi (ÇEDES) olarak bilinen uygulamaların, yetkin ve erdemli insan öğrenci profili adıyla müfredatın tam kalbinde olduğunu görüyoruz. Bu değişikliklere dayanarak eğitim çağındaki çocukları, veli iznine ihtiyaç duy-

madan sınıf ortamından alıp okul dışına, cemaat ve vakıflara götürmenin yolu da açılmış oluyor.

Değerler eğitimi değil bilimsel eğitim!

İstibdadın müfredatta değer kavramının içeriğini siyasal-ideolojik hedefleri doğrultusunda dini öğelerle (manevi değerler, ahlaki değerler ve dini değerler) doldurduğunu görüyoruz. Bu yaklaşıma haklı olarak itiraz edenlerin ise dini değerler yerine evrensel değerlerin öğretilmesi gerektiğini ileri sürdüklerini görüyoruz. Elbette, eğitimin bilimsellikten uzaklaştırılarak, hurafelerle dolu, kendi sınıf kardeşlerine yabancılaşmış hatta kinlenmiş bir gençliğin yetiştirilmesine kesin olarak karşı çıkmalıyız. Ancak bunu yaparken esas olarak bilimsel eğitim yerine değerler eğitimi verilmesini hedefe koymalıyız. Çünkü evrensel olduğu iddia edilen adalet, eşitlik gibi değerler; burjuvazinin ideologlarının sınıfsal içeriğinden soyutlayarak lanse ettiği hâkim sınıfın değerleridir. Kapitalist sistemde kâğıt üzerinde herkes eşittir ama nitelikli eğitime herkes ulaşamaz; hukuk tarafsızdır ama zenginin çocuğunun aleyhine işlediği de pek görülmemiştir. Herkes eğitim hakkına sahiptir ama çocuk

işçiliği de 2 milyonu geçmiş durumda! İşçi sınıfının çocuklarının okullarda değerlerin, daha açık tabiriyle ne dini ne de evrensel hurafelerin öğretilmesine ihtiyacı yok. Sosyal ve fen bilimlerinin bilimsel olarak öğretilmesine ihtiyacı var. Okullarda ne mescit ne de başka bir ibadethaneye ihtiyaçları yok. Laboratuvarlara, spor salonlarına, atölyelere ihtiyaçları var.

Sendikalar göreve, sınıf mücadelesine!

Eğitim sendikalarının müfredat dayatmasına sınıf hattından bir araya gelerek karşı durmaları, en geniş temsille oluşturulacak milli eğitim şurasının toplanmasını, müfredatla ilgili tartışmaların kamuoyunun gözü önünde yürütülmesini talep etmeleri önemlidir. Bir oldubittiye getirilmek istenen müfredata hayır! Yaşasın eşit, parasız, nitelikli, bilimsel, anadilde eğitim mücadelemiz!

Soma Katliamı'nın 10. yıldönümünde bir kez daha: Tüm madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

13 Mayıs 2014'te, bundan tam 10 yıl önce, Türkiye işçi sınıfının başına gelen en büyük felaketlerden biri olan Soma Katliamı yaşandı. 301 maden işçisi bir kısmı patlamanın etkisiyle ilk anda, bir kısmı diri diri yanarak, bir kısmı zehirli gazlarla boğularak yerin metrelerce altında hayatını kaybetti.

Katliam, Türkiye'nin dört bir yanında işçileri, emekçileri, gençleri öfkeyle ayağa kaldırmıştı. Somalı maden işçileri "taşeron yasaklansın", "madenler kamulaştırılsın" ve "işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alın-sın" diyerek sokakları doldurmuş ve önlemler alınana kadar madenlere girmeyi reddetmişlerdi. Fakat işçilerin mücadelesi sendikal bürokrasi ve düzen siyasetçileri tarafından mahkemeler işaret edilerek söğürülmüştü. Yedi yıl süren yargı sürecinden sonra katliamın yaşandığı madenin sahibi Can Gürkan ve iki sorumlu mühendis 20 yılı aşmayan göstermelik cezalara çarptırıldı.

Soma katliamından sonra da madenlerde katliamlar devam etti, ediyor. 2014'te Karaman Ermenek'te 18 işçinin, 2022'de Bartın Amasra'da 42 işçinin öldüğü katliamlar bunların en dikkat çekenleri. Bu katliamların

devam etmesinin esas sebepleri ise maden sahalarının özel sektöre devredilmesi ve devlet eliyle işletilse dahi piyasa mantığıyla üretim yapılmasıdır. Bu haliyle işçi sağlığı ve iş güvenliği uygulamaları birer maliyet unsuru haline geliyor, daha fazla ve daha ucuza üretim için riskli alanlarda daha az maliyetle maden çıkarılmaya çalışılıyor. Dolayısıyla sermayenin mantığı olan kâr ile işçinin canı karşı karşıya geliyor. Madenlerde işçi ölümlerinin son bulması için tüm madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılması, taşeron ve benzeri uygulamaların tümüyle yasaklanması gerekiyor.

Soma'yı unutmamak, unutturmayacağız! Soma Katliamı'nın 10. yıldönümünde tüm madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılması için, işyerlerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması için, taşeronun yasaklanması için tüm işçi ve emekçileri mücadeleye çağırıyoruz!

Çorlu Davası'nda verilen cezalar yetmez: Kamu kurumları işçi denetimine

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesi Sarılar köyü yakınlarında 2018'de meydana gelen ve 7'si çocuk 25 kişinin yaşamını yitirdiği, 328 kişinin yaralandığı tren kazasıyla ilgili davada karar açıklandı. TCDD üst yöneticileri ve Ulaştırma Bakanlığının yargılamaya dahil edilmediği, 4 yıl süren hukuk mücadelesi sonrası 17 duruşmada karara bağlanan davada; Çorlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi, kaza sırasında TCDD Bölge Müdürü olan Nihat Aslan'a "taksirle ölüme sebebiyetten" 15 yıl, Bölge Bakım Müdürü olan Mümin Karasu'ya 17,5 yıl, Bölge Müdür Yardımcısı Levent Meriçli'ye 9 yıl 2 ay hapis cezası verdi.

Oysa, yakınlarını kaybeden aileler ve avukatları, "sonucu en-

gelleme yönünde bir eylemleri olmadığı için" mevcut sanıkların "olası kast" yönünden ceza almaları, cezada indirim yapılmaması ve üst düzey yöneticilerin de yargılanmasını talep etmişti. Dosya kapsamında alınan 2018 tarihli bilirkişi raporunda Turgut Kurt ve Özkan Polat'ın yanı sıra Köprüler Şefi Çetin Yıldırım ve Hat Bakım Onarım Memuru Celalettin Çubuk'un da gerekli denetim ve kontrolleri yapmadıkları gerekçesiyle asli kusurlu oldukları belirtilmişti. Kamuoyunun baskısı ve ailelerinin mücadelesi sonrası, olay yerinde yeniden keşif işlemleri yapılmış ve yeni bilirkişi raporları alınmıştı. 2021 tarihli bilirkişi raporunda kaza bölgesinde yer alan menfezin hizmet öm-

rünü doldurduğuna işaret edilmiş, 2023 tarihli ek bilirkişi raporunda TCDD asli kusurlu bulunmuştu. Buna rağmen TCDD üst yöneticileri ve Ulaştırma Bakanlığı yargılama sürecine dahil edilmediği, sanık olarak yargılanması gereken sorumluların tanık olarak dinlendiği davada, "olası kast" yerine "bilinçli taksir"den ceza verildi. Verilen karar Türkiye tarihinde kamu yöneticilerinin ceza almasıyla sonuçlanan ilk dava olsa da yeterli değil. Kaldı ki asıl sorumlular yargılanmak şöyle dursun ödüllendiriliyor. Katliam sırasında TCDD'nin başında olan ve kaza sonrası görevden alınan Veysi Kurt 5 yıl sonra Şubat ayında tekrar Genel Müdürlüğe atandı. Veysi Kurt'un döneminde başka ölümlü tren kazaları yaşandığı da ortaya çıkmıştı.

Topyekûn mücadele

Çorlu'da yaşanan katliam ve sonrasında yaşanan yargılama süreci gösteriyor ki istibdadın elinde kamu kurumları denetlenmiyor. Denetlenmeyen kurumlar ise yeni facialara zemin hazırlıyor. Bu faciaları önlemenin yolu kamu işletmeleri dahil tüm işletmelerin üzerinde işçi denetiminin sağlanması ve kamu kurumlarının sıkı şekilde denetlenmesi için topyekûn mücadeleden geçiyor!

Lezita grevi saldırılara ve grev kırıcılığına rağmen kararlılıkla sürüyor

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde bulunan Abaloğlu Lezita fabrikasında, Öz Gıda-İş sendikasında örgütlü işçilerin grevi 7 Mayıs'ta ikinci ayını devirdi. Grev, fabrika önündeki grev alanında coşku ve kararlılıkla sürüyor.

Lezita grevinde Nisan ayı içerisinde iki önemli gelişme yaşandı. İlk olarak, grevin ilan edildiği tarih olan 6 Şubat'tan itibaren patronun 483 kişiyi işe alarak grev kırıcılığı yaptığı, grevin 40. gününde Denizli İş Mahkemesi tarafından hukuki bakımdan da tescillendi. Bu kararın ardından Öz Gıda-İş sendikasının avukatları icra memurlarıyla birlikte fabrikaya geldi. Jandarma avukatların ve memurların fabrikaya girişini engellemeye çalıştı, işçilere biber gazı sıkarak saldırdı. Mahkeme kararı patron tarafına tebliğ edilmesine rağmen, Lezita fabrikası yönetimi grev kırıcılığı için işe alınanların listesini icra memurlarına vermeyi reddetti. Bunun üzerine memurlar tek tek kimlik tespiti yaparak grev kırıcı olarak işe alınanları tespit etti. Lezita'da sendikal

örgütlenmenin başladığı 2021 yılından bu yana işçilerin anayasal haklarını ayaklar altına alan patron tarafı, şimdi de mahkeme kararıyla tescillenmiş grev kırıcılığı suçunu işlemeye devam ediyor.

Diğer önemli gelişme ise grevin ilk anından itibaren sırtını Lezita patronuna dayayıp fabrikanın kapı bekçiliğini üstlenerek grev kırıcılığına girişen jandarmanın, 16 Nisan Salı günü işçilere düşmanca saldırması oldu. Jandarmanın bu saldırısında 18 grevci işçi ve sendika görevlisi gözaltına alındı. Bu sınıf savaşı alanında istibdadın ve onun silahlı gücünün hangi tarafta yer aldığı tüm Türkiye işçi sınıfının gözü önünde bir kez daha açıkça ortaya konmuş oldu.

Devrimci İşçi Partisi olarak Abaloğlu Lezita'nın grevci ve direnişçi işçilerinin mücadelesini selamlıyor, sonuna kadar destekliyoruz. Lezita grevi hepimizin grevi! Lezita grevinin zaferi Türkiye işçi sınıfının zaferi olacaktır.

Armağan Tulun

1 Mayıs'tan gelecek mücadelelere, emekçi kadınlar en öne!

1 Mayıs'a iş, aş, hürriyet için örgütlü mücadele çağrısı ile hazırlandık. Emekçi kadınları bu mücadelede ve 1 Mayıs'ta en önde yer almaya çağırdık. Emekçi kadınlar fabrikalarında, mahallelerinde, 1 Mayıs günü sendikalarının kortejlerini coşturmak için, sınıf siyasetinin bayrağını Devrimci İşçi Partisi'nin saflarında taşımak için hazırlandı, örgütlendi, öne çıktı. 1 Mayıs'a giden süreçte yapılan işçi toplantılarından mahalle etkinliklerine, afiş çalışmalarından bildiri dağıtımlarına, bir kişiyi daha 1 Mayıs'a katmak için örgütlenme çalışmalarına tüm hazırlıklarda emekçi kadınlar, bir kez daha nasıl bir güç ve iradeye sahip olduklarını gösterdi. Ve gördüğümüz, emekçi kadınların haklarını savunmak için mücadelenin ve örgütlenmenin yolunu tuttuklarında, önlerine çıkan her türlü engeli aşmak için kararlılıkla çaba sarf ettiklerinin, daha da önemlisi kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı mücadelede sonuna kadar gidecek gücün emekçi kadınlarda olduğunu bir kez daha tescillenmesiydi.

Devrimci İşçi Partisi; İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da ve Lüleburgaz'daki 1 Mayıs kortejlerinde erkek egemenliğe ve kapitalizme karşı emekçi kadınlar örgütlenmeye ve öz savunmaya diyerek yürüdü, bu sözün hakkını vermek için elinden geleni yaptı. Özellikle Lüleburgaz'da Devrimci İşçi Partisi korteji, kendi fabrikalarında sendikalaşmaya, grev ve direnişlere öncülük etmiş, aylarca Trakya'nın kışında soğuşunda, yazın güneşin altında bir gün olsun grev alanını terk etmemiş, fiili metal grevleri sırasında Trakya'dan yakılan çoban ateşini tutuşturmuş işçi kadınların, bugün fabrikasındaki işçilere fiilen öncülük etmeye ve fabrikasını örgütlemeye çalışan işçi kadınların damgasını taşıyordu. Grevlerde, direnişlerde bir arada olduk; yeni grevlerle, direnişlerle dayanışmayı birlikte örgütledik ve 1 Mayıs meydanında sınıf siyasetinin sesini de birlikte yükselttik. Ne mutlu!

Şimdi bu gücü, bu birliği daha da ileri taşımamızın, emekçi kadınlar olarak yeni mücadelelerde en öne çıkmanın zamanı! Çünkü Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programı, ekonomik krizin faturasının tümüyle işçi ve emekçilere ödetme programıdır. Kıdem tazminatımıza göz dikmiş durumdadır. Emeklilik sisteminin tasfiyesi ile mezarda bile olsa emeklilik hayallerini banka ve sigorta şirketlerinin insafına bırakmayı planlıyorlar. Yeni nesil esnek çalışma modelleri adı altında kısmi ve geçici süreli çalışmayı esas hale getirip güvensizliği, işsizliği ve örgütsüzlüğü dayatacaklar. Tüm bunlara engel olmak için, işçi sınıfının, örgütleriyle birlikte tam bir mücadele seferberliği içinde olması, ayrı gayrı demeden birleşmesi ve sınıf mücadelesinin yöntemleri ile, işgalle, grevle, direnişle karşı çıkmasıyla mümkün olacaktır. Çalışmak isteyen her kadına iş, her iş yerine kreş diyorsak, işimize, aşımıza, çalışma hakkımıza sahip çıkmak için emekçi kadınlar olarak seferber olmalı, bu mücadelelerde de en önde olmalıyız! Güvencesiz, geçici süreli ve kısmi işlerle ekmeğimizin küçülmemesi, sendikalaşma ve örgütlenme koşullarının fiilen ortadan kaldırılmaması için ekmeğe ve hürriyet mücadelesini yükseltmeli, bu mücadelede en önde olmalıyız!

Sadece işimiz, aşımız, hürriyetimiz için değil, yaşamlarımıza sahip çıkmak için emekçi kadınlar en öne! 1 Mayıs'a hazırlandığımız, "erkek egemen kapitalist sisteme karşı mücadele ve öz savunma" çağrısını yükselttiğimiz Nisan ayında en az 32 kadın cinayeti ve 13 şüpheli kadın ölümü gerçekleşti. "Şiddete karşı öz savunma" sloganlarıyla yürüdüğümüz 1 Mayıs günü bile haberlerde sadece bizim görebildiğimiz 4 kadın cinayeti haberi vardı. O halde haklarımıza sahip çıkarken yaşamımıza da sahip çıkmak için emekçi kadınlar şiddete karşı da en öne, öz savunma örgütlenmelerini kurmaya!

1 Mayıs Saraçhane/Taksim dersleri ve sınıf kavgasını kazanmanın yolu

İşçi sınıfının Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ta tüm Türkiye'de işçi ve emekçiler alanlara çıktı. İstanbul'da yaşananlar ise işçi bayramının en çok tartışılan boyutunu oluşturdu.

1 Mayıs bir meydan kavgası değil sınıf kavgasıdır

Taksim yasağının kökeni 1977 1 Mayıs'ına dayanır. 1 Mayıs 1977'deki katliam, işçi sınıfı mücadelesinin doruğa çıktığı, Türkiye'nin grevlerle sarsıldığı, işçi ve emekçilerin çok değişik sektörlerde ücretlerini ve çalışma koşullarını iyileştirdiği, yani patronların ağlamaya işçilerin gülmeye başladığı, faşizmin işçi sınıfının ve emekçi halkın örgütlü gücüyle geriye çekilmeye başladığı, 60'lardan itibaren anti-emperyalist duyarlılığın yükseldiği, Türkiye'ye vurulan NATO zincirinin kırılmasının gündeme geldiği, emperyalizme ve faşizme karşı hürriyet kavgasının zaferine dair umudun arttığı bir dönemde yaşanmıştır. Katliamın faili NATO mahsulü kontrgerilladır. İşçi sınıfının Taksim talebi işte bu mücadeleye dayanır. Taksim meselesi bir meydan tartışması değildir. Bir sınıf kavgasıdır.

1 Mayıs'ta işçinin saflarına sızan patron ajanları: Özel, İmamoğlu ve CHP!

CHP'li işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar hiç şüphesiz 1 Mayıs'ın sahibidir. Aynı, başka partilerden işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar gibi... Ama CHP bir patron partisidir. Barikatın karşısındadır. Barikatın bizim olduğumuz tarafına gelmeleri, barikatı aşmamız için değil saflarımızı dağıtmak, bölmek, parçalamak, zayıflatmak içindir ve bunu da başarmışlardır. Özgür Özel'in 1 Mayıs'ı Erdoğan'la yapacağı görüşmenin bir veçhesine dönüştürmesi, valiyle kendi başına 1977 sendikası işçileriyle Taksim'e çıkıp çelenk bırakma pazarlığı yapması, Saraçhane'de bozgunculuk yapıp tam bir ajana yakışır şekilde saldırı başlamadan alandan sıvışması hepsi aynı hedef doğrultusunda yapılmış şeylerdir. Özgür Özel bu süreçte, 1 Mayıs için kefilim derken tam da sermayenin diliyle utanmadan "provokasyon olabilir" diyerek provokasyon yapmış, hatta 1 Mayıs dışı pankartların alana alınmaması için CHP'lilerin görevlendirilmesinden bahsedecek kadar ileri gitmiştir. 1 Mayıs işçi sınıfındır, 1 Mayıs dışı olan Özgür Özel'dir!

Çuvaldız sınıf düşmanına iğne kendi saflarımıza...

Çuvaldız sınıf düşmanına baktıktan sonra iğneyi sınıfın kendi saflarındaki önderliklere batırmanın zamanıdır. DİSK, İstanbul 1 Mayıs tertip komitesi içinde belirleyici aktördür. Sınıf düşmanının saflarımızda bu denli etkili bir şekilde bozgunculuk yapabilmesine olanak sağlayan da DİSK yönetimindeki hâkim eğilim olmuştur. Sürecin başından itibaren 1 Mayıs inisiyatifi tek başına üstlenen bu eğilim, yaşanan tüm olumsuzlukların da sorumluluğunu almak zorundadır. Eleştirilerimiz sınıfın birliğini sağlayamayan, bozan, saflarda dağımlık, moralsizlik yaratan kararlar ve pratikler üzerine, 1 Mayıs'ın bir sınıf kavgası olarak algılanmaması ve Taksim'in kazanılması için burjuvaziyle diplomasinin yöntem olarak belirlenmiş olmasında odaklanmaktadır.

Taksim sosyal diyalogla değil sınıf mücadelesiyle ve birleşik işçi cephesiyle kazanılır!

1 Mayıs'a damgasını vuran bu yöneliş, DİSK yönetimindeki hâkim eğilimin sınıf işbirlikçi sosyal diyalog sendikacılığıdır. DİSK yönetimi geçmişte Taksim'in 1 Mayıs'a açılması süreciyle ilgili 2004 1 Mayıs'ına referans veriyor. 2004'ten sonra 1 Mayıs'ı kutlamalara açan süreç, DİSK'in kendi başına yürüttüğü diplomatik manevralar olmamış, Türk-İş başta olmak üzere Hak-İş de dahil tüm sendikaların Taksim talebini sahiplenmesi olmuştur. Oysa DİSK yönetimi bu yıl Taksim talebine Türk-İş'i ve diğer konfederasyonları katmak için hiçbir çaba göstermemiştir. Bu konfederasyonların yönetimlerinin iktidarın işbirlikçisi sendika ağalarının kontrolünde olması bir bahane olamaz! Varsın bu birliği bozan Türk-İş ve Hak-İş yöneticileri olsun. 1 Mayıs için devlet nezdinde valiye, işçileri bakanını hatta Erdoğan'ı muhatap kabul eden, sınıf düşmanı CHP'yi işçinin 1 Mayıs'ının başına musallat eden DİSK yönetimindeki hâkim eğilimin, işçi sendikalarını muhatap almaması kabul edilemez!

Kaldı ki DİSK, sadece diğer işçi konfederasyonlarını ve sendikalarını muhatap almamakla kalmamış 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde kamu emekçilerinin sendikası KESK'i de dışlamıştır. TMMOB ve TTB'yi tamamen tabi ve tali bir konuma itmiştir.

Daha kötüsü! En kötüsü! Bu tu-

tumla DİSK fabrikalarda ve işyerlerinde bir kitlesel örgütlenmeden de imtina etmiş, kadroları yani şube yöneticileri, işyeri temsilcileri ve sendikaların deneyimli unsurlarını kapsayan bir kesimi alana taşımakla yetinmiştir. İyi niyetli tavır şudur: "Kavgaya çıkacak, polis şiddeti olacak bunu ancak kadrolarımız göğüsleyebilir." Bu tavır sınıfa ciddi bir güvensizliği içinde barındırıyor. Fabrika işgallerinde, grevlerinde daha büyük olumsuzluklara göğüs geren ve kazanan işçiler sadece kadrolarla kazanmadı. Kadroların öncülüğünde tüm işçilerin tam bir birlik ve beraberlik içindeki örgütlü mücadelesiyle kazandı. Devrimci İşçi Partisi bulunduğu fabrikalarda bu kadro kısıtlamasını aşmak için elinden geleni yapmıştır. Bunu "bir şey olmaz" diyerek değil gerçeği anlatarak, bilinçlendirerek, örgütleyerek yapmış ve gücü oranında da başarılı olmuştur. En önemlisi de bu çabamızın işçi sınıfına güvenmenin ne kadar doğru olduğunu kanıtlamış olmasıdır.

Sınıf kavgasını kazanmak için ne yapılmalı?

Peki ne yapılmalıydı? Esas sorulması gereken soru budur. Sınıf kavgasını kazanmak isteyenler doğru dersleri çıkarmalıdır. Görev İstanbul'un yarattığı olumsuz etkiyi fabrikalarda ve işyerlerinde yapacağımız çalışmalarla aşmak, grevlerde, direnişlerde elde edeceğimiz başarılarla sınıfı Erdoğanların, Mehmet Şimşeklerin, TÜSİAD'ların MÜSİAD'ların karşısına saflarını sıklaştırmış bir şekilde çıkmasını sağlamaktır. Gelecek senenin 1 Mayıs'ını planlamaya başlamadan önce ilk yapılması gereken işte bu yakın sınıf muharebeleri için mevzilenmektedir. Bu kavgayı kazanmamız için bir birleşik işçi cephesine ihtiyacımız olduğu açıktır. Açık ve net olmalıyız! Kıdem tazminatına saldırdıklarında buna genel grevle cevap vermek zorundayız. Bu "genel grev" sembolik kalırsa kaybederiz. Genel grevin sınıf düşmanına diz çöktürmesi için sendika konfederasyon ayrımı olmadan tüm sınıfın seferberliğine dayanması gerekir. Kimse sendika ağalarının işbirlikçiliğini bahane etmemelidir. O ağaları da önüne katıp sürükleyecek bir sınıf seferberliğini yaratmak, bunun için bıkmadan usanmadan çalışmak sınıf mücadelecisi her işçinin, her sendikacının, adını hak eden her devrimcinin görevidir. Bu yol aynı zamanda Taksim'i de kazanmanın yoludur. Çünkü bu yol sınıf kavgasını kazanmanın tek yoludur! Devrimci İşçi Partisi bu yolun yolcusudur!

Bu yazı Gerçek sitesinde 3 Mayıs tarihinde yayınlanan bir yazının kısaltılmış versiyonudur. Yazının tamamına Gerçek'in internet sitesinden veya yandakiki karekodu okutarak ulaşabilirsiniz.

Yalancı bahar

2 Mayıs günü CHP Genel Başkanı Özgür Özel ve Cumhurbaşkanı (AKP Genel Başkanı) Tayyip Erdoğan bir görüşme gerçekleştirdi. Böyle bir görüşme en son 8 yıl önce 15 Temmuz darbe girişiminin ardından Kemal Kılıçdaroğlu ve Erdoğan arasında gerçekleşmişti. Taraflar görüşmeyi olumlu bir şekilde değerlendiriyor. Özgür Özel'in Erdoğan'ın yanındaki bir koltuğa oturulması karşısındaki diğer koltuğun ise boş bırakılması dışında olumsuz herhangi bir bilgi aktarılmadı. Bu olay dahi Erdoğan'ın telafi etmek için en kısa zamanda CHP'ye iade-i ziyaret yapalım demesiyle tatlıya bağlandı. Özgür Özel görüşme sonrasında görüşmenin olumlu bir atmosferde geçtiğini, müzakereye açık olduklarını söyledi. Erdoğan ise daha açık bir tavır ortaya koydu. "Siyasette yumuşama dönemini başlatıyoruz" dedi ve ekledi: "Türkiye'nin buna ihtiyacı var." İktidar ve muhalefet kanallarında yüzler güllüyor düzen siyasetinde adeta bir bahar havası esiyor!

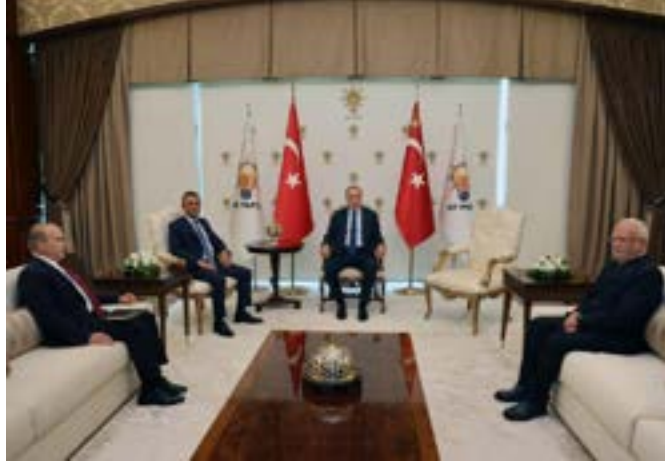
Bu bahar havası gerçek mi? Türkiye'nin gerçekten buna ihtiyacı var mı? Yoksa "Mart kapıdan baktırır kazma kürek yaktırır" dedikleri gibi bu bir yalancı bahar mı? Düzen siyasetindeki bahar havası sınıf siyasetinin bakış açısıyla nasıl değerlendirilmelidir?

CHP 1 Mayıs'ta Erdoğan'a, 2 Mayıs'ta Erdoğan'la çalıştı

Sınıf siyasetinin en temel ilkesi işçi sınıfının saflarında birliği sağlamak ve burjuvazinin saflarını parçalamaktır. AKP ve CHP Türkiye'nin en büyük iki burjuva partisi konumundadır. Bu anlamda burjuvazinin bir-biriyle ihtilaf içindeki kamlarının birlik, beraberlik ve uzlaşma içine girmesi pek hayra alamet olmasa gerekir. Üstelik görüşmeden bir gün önce 1 Mayıs işçi bayramı kutlanmıştır. İstanbul'da Özgür Özel ve CHP bu süreçte işçi sınıfının safları arasında bölünme ve dağılıklık yaratmak için her şeyi yapmıştır. Taksim diye söze başlamış lafını provokasyon diye bitirmiştir. CHP üyeleri meydandadır ama CHP belediyesi, İçişleri Bakanlığı ve valilikle birlikte 1 Mayıs'a karşı uygulanan fiili OHAL'in gönüllü uygulayıcısı olmuştur. Herkes 1 Mayıs günü yaşananların 2 Mayıs'ta görüşmeyi nasıl etkileyeceğini konuşuyordu. CHP ve Özgür Özel 1 Mayıs'ta Erdoğan'a, 2 Mayıs'ta Erdoğan'la çalıştı.

Halk seçimde Erdoğan'a güvensizlik oyu verdi! CHP seçimden sonra Erdoğan'a sermayenin ve emperyalizmin güven oyunu getirdi!

Perşembenin gelişi Çar-

şambadan belliydi. Özgür Özel şarkıları söylemesin de kim sinyali yerel seçim gecesinde vermişti. O ne centilmenlik o nasıl bir nezaketti öyle. Kaba konuşun hakaret etsin demiyoruz. Ama seçim gecesi halk Erdoğan'a bir güvensizlik oyu vermişti. Hangi Erdoğan'a? Ülkeyi ekonomik krize sürükleyen, bu krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçi halka kesmek üzere Mehmet Şimşek'i kemer sıkma programını yönetmek üzere memur eden, dış politikada dümeni emperyalizme ve Siyonizme kıran Erdoğan'a! Halk sana güvensizlik oyu verdi, bu halka kemer sıkıramazsın diyeceği yerde "erken seçim istemiyoruz" dedi. Erdoğan'ın üzerine gitmedi. Emperyalizme ve Siyonizme doğru çizilen rotayı eleştirmedi. Tam tersine Hamas'ı terörist ilan ederek, NATO'culuk bayrağını yükselterek Erdoğan'ın yolunu açtı. Erdoğan'a özellikle İsrail'le sürdürdüğü kanlı ticaret dolayısıyla gösterilen büyük tepkiyi yatıştırması için manevra alanı sağladı. Bunların hiçbirisi sürpriz değil. Çünkü CHP programıyla politikalarıyla ben sermaye düzenine bağlıyım, TÜSİAD'ın partisiyim, Amerikan muhalefetiyim diye bağırıyor! Dediğini de yapıyor. Problem bu düzen partisine umut bağlayan ve halka sahte umutlar veren Menşevik solcularda.

Devlet Bahçeli'ye ve faşist provokasyonlara dikkat!

Tayyip Erdoğan ve Özgür Özel arasında sevgi kelebekleri uçuşurken Devlet Bahçeli'nin arabeske bağlaması da tabii ki şaşırtıcı değil. AKP'nin içinde güçlü bir eğilim Devlet Bahçeli ve MHP'nin fiili iktidar ortaklığına karşı bayrak açıyor. Gözünü petrol ve doğalgaz bürümüş sömürgeci siyasetin bir kanadı Kürt sorununda yeni bir petrol açılımı için Bahçeli'yi ayak bağı olarak görüyor. Seçimden önce Anayasa Mahkemesi'ne bayrak açarak Can Atalay'ı rehlin tutan Yargıtay'ın süngüsü düşmeye başlıyor. 30'a yakın tur yapıldı Yargıtay hâlâ başkanını seçemedi. Sinan Ateş cinayetinde okları MHP'nin üzerine çeviren iddianamenin de tam Erdoğan-Özel görüşmesine denk gelmesi de oldukça manidar. Bahçeli Ferdi Tayfur

şarkıları söylemesin de kim söyleyin! Ama bu gelişmelerden de iyimserliğe kapılmak yersiz. MHP gücünü halktan değil yarı askeri rejimin silahlı çekirdeğindeki etkisinden alıyor. Erdoğan 2019'da İstanbul'u kaybettiğinde de ilkin "kızgın demiri soğutma zamanı" demiş Türkiye ittifakından bahsetmişti. Sonra Çubuk'ta Kılıçdaroğlu'na bir şehit cenazesinde linç girişimi düzenlendi ve hava tamamen tersine dönmüştü. Yarı askeri rejimin içindeki faşist odaklar Erdoğan'ı "tek adam" zannedenlere tatsız sürprizler yaşatabilir. Erdoğan ise Türkiye'nin değil kendi iktidarının neye ihtiyacı olduğu ile ilgilenir. Bir anda yalancı bahar gider kış gelir.

Düzen siyasetinin baharı bizim kışımızdır! Safları sıkılaşturalım!

Burjuvazi kendi içinde neden bahar havası estiriyor. Çünkü saldıracaklar. İşçi sınıfına, emekçi halka kara kışı yaşatacaklar. Orta Vadeli Program ve 12. Kalkınma Planı adı altında uygulamaya konan İMF, Dünya Bankası, uluslararası finans merkezleri ve emperyalist başkentlerden onay alan bir saldırı, ivme kazanarak geliyor. Kürt sorununda yeni bir petrol açılımı ile emperyalizmin himayesinde yürütülecek bir savaşı birleştiren, Türkiye'yi İran'la cepheleştirecek gerici bir plan yürürlüğe sokuluyor. Yeni Anayasa tartışmalarının ise demokrasiyle temel hak ve özgürlüklerle uzaktan yakından ilgisi yok. İstibdad rejimi tel tel dökülüyor. Burjuvaziye istikrar gerekiyor. Çünkü saldırmaya hazırlandıkları işçi sınıfının ve ezilenlerin vereceği tepkiden korkuyorlar. İşçi sınıfı ve ezilenler yalancı bahara kanmamalı onlara korktuklarını yaşatmak için safları sıkılaştırmalı ve mücadeleye hazırlanmalıdır. Türkiye'nin esas buna ihtiyacı var. Aynı gayrı yok birleşik işçi cephesi var demenin zamanı! Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği demenin zamanı!

Levent Dölek

Taksim'e giden yol Saraçhane'den değil Kavel'den geçiyor

Taksim'de 1 Mayıs kutlamak işçi sınıfının ve emekçi halkın hakkıdır. Bu hakkı talep etmek, hak verilmez alınıp diyerek bu hakkı almak için mücadele etmek meşrudur. Ama mesele sadece mücadele etmek değil. Mesele kazanmak! Galiptir bu yolda mağlup diyerek kendimizi avutmanın alemi yok. 1 Mayıs'ta Saraçhane'deki kemerlere dizilmiş polis barikatını, hemen ardındaki TOMA'ları aşmak mümkün müydü? DİSK kürsüden kemerlere gitmeyin anonsu yapacağına haydi kemerlere doğru deseydi tablo ve sonuç değişir miydi? Biber gazını bir yana bırakalım, demir bariyerleri de aştığımızı var sayalım, kemerlerin boşluk kısımlarına konuşlanmış TOMA'ları da geçtik diyelim... Taksim'e doğru koşuyoruz! Unkapanı ve Galata köprülerinin açılır kapanır olduğu gerçeğiyle karşılaştığımızda ne yapacaktık?

Demek ki mesele barikalara yüklenip yüklenmemek değil. Mesele o an, 1 Mayıs günü Saraçhane'de hangi kararların alındığı da değil. Mesele mücadelenin 1 Mayıs öncesinde nasıl planlandığı, mücadele alanına nasıl bir güçle gelindiği ve mücadele alanının nasıl seçildiği ile ilgili. Mücadele alanı olarak Saraçhane'yi seçmenin bir anlamı var. Açılır kapanır köprüler varken Saraçhane'de toplanmak ben Taksim'i zorlamayacağım demek. Barikatları diyalog ve ikna yoluyla açmayı planlıyorum demek. Peki DİSK bu diyalog ve ikna süreci ile Taksim'e nasıl ulaşmayı düşünmüş olabilir? Arzu Çerkezoğlu'nun "bir elimizde Anayasa Mahkemesi (AYM) kararı diğer elimizde karanfillerle Taksim'e yürüyeceğiz" ifadesinden Taksim talebinin tarihsel ve Anayasal meşruiyetine dayanarak bir hareket planı kurulduğu anlaşılıyor.

Anayasa Mahkemesi'nin Can Atalay'la ilgili apaçık kararının nasıl yok sayıldığı ortadayken, bir elimize AYM kararını almanın meşruiyet açısından bir anlamı olsa da pek caydırıcı olmayacağını öngörmek güç değildi. İşin bir başka boyutu ise Anayasa Mahkemesi'nin demokrasinin kurucusu ve koruyucusu olduğunu zanneden çok yaygın bir yanılsamanın sola sirayet etmiş olması. Bu kurumun karşı devrimci karakterini daha önce yazdık, söyledik. Memlekette sayısız sosyalist ve ilerici partiyi kapatan bu kurumdur. Önceliği burjuva devletinin bekasıdır. Bu kurumun temel hak ve hürriyetler açısından aldığı olumlu kararlar önemsizdir demiyoruz. Bu olumlu kararların, işçi sınıfının örgütlü gücüne dayanan bir mücadele olmadıkça kâğıt parçasından öte değeri yoktur diyoruz. Kaldı ki AYM'nin 2022'de aldığı bir önceki karar Taksim'e dair kısıtlamaların hak ihlali olmadığına hükmetmişti. AYM'nin burjuva devletinin bekasına adanmış karakterine gayet uygun bir biçimde. Nitekim Ali Yerlikaya da bir eline 2022 AYM kararını diğer eline gaz ve plastik mermi atan tüfekleri alarak çıktı işçinin karşısına.

Neyse uzun lafın kısası belli ki AYM kararının arkasına işçi sınıfının örgütlü gücünü koyarak yürümek yerine yerel seçimler sonrasında siyasal konjonktürün değişmesinin, CHP ve AKP arasındaki yumuşamanın bir kapı açacağı umuldu. Yoksa içişleri bakanını, çalışma bakanını, valiyi, emniyet müdürünü nihayet Erdoğan'ı muhatap alanlar neden Türk-İş'i muhatap almasın ki? Ama bunun yerine sınıfın gücüne değil CHP'nin diplomasisine bel bağlandığını gördük. Aksi olsaydı CHP'nin bu kadar anormal derecede sürecin merkezine yerleştirilmesi yerine diğer sendikaları ikna etmek için çaba sarf edildiğini görürdük. O kadar ki adeta 1 Mayıs bayramı ile 2 Mayıs'taki Özgür Özel Tayyip Erdoğan görüşmesi bütünleşti. Sonuç işçi bayramının iki burjuva partisinin diplomatik dansına kurban edilmesi oldu.

Yani DİSK'in yanlış 1 Mayıs gününde değildi. Bu sürecin sınıf mücadelesi perspektifiyle değil sınıf iş birliğine dayanan sosyal diyalog anlayışıyla yürütülmesiydi yanlış olan. Bu şekilde bütün inisiyatif karşı tarafa verildi. Karşı taraf derken sadece Erdoğan'ı, içişleri bakanını ya da valiyi kastetmiyoruz. Bir patron partisi olan CHP'yi de kast ediyoruz. İnisiyatifi karşı tarafa vermek şu demek. Eğer Erdoğan, Özgür Özel görüşmesinin çıkışında söylediği "siyasette yumuşama dönemine giriyoruz" söylemiyle planladığı siyasi hamle için Taksim'i 1 Mayıs'a açmayı faydalı görseydi ya da başka bir ifadeyle işçinin önüne barikat kurup biber gazı sıkımayı siyasi açıdan çok maliyetli olarak değerlendirseydi o zaman 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayabilecektik. İşte inisiyatifi karşı tarafa vermek budur. Bu baştan kaybetmek demektir. Hatta fazla ileri gitmek pahasına söyleyelim. Bu şekilde Taksim'e gidilse dahi bu tam bir zafer olmayabilirdi.

Peki işçi sınıfı inisiyatifi nasıl ele alır? Bunun örneği var: Grev yasakları! Grev yasakları ile Taksim yasağı son derece benzer özelliklere sahip. Taksim'in 1 Mayıs'a kapatılmayacağına dair de AYM kararı var, grev yasaklarının sendika hakkı ihlali olduğuna dair de... Erdoğan AYM kararına rağmen Taksim'i de kapatıyor, grevleri de yasaklamaya devam ediyor. Taksim'i bir elimizde AYM kararı diğerinde karanfil olduğu halde alamadık. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Bekaert (Kocaeli) ve Schneider (Gebze) fabrikalarındaki metal işçileri ise grev yasağına rağmen grev yaptı. Orada Erdoğan elindeki tüm yetkilere rağmen grev yasağı kararını uygulamadı. Aradaki fark inisiyatiftir. Grevde inisiyatif işçidedir. İşçinin bir elinde AYM kararı varken diğer eli şalterdedir. Model Türkiye'ye grev hakkını grev yaparak kazandıran Kavel direnişinin modeliydi. Saraçhane'ye bakıyoruz. Barikata tüm kitle yüklense de kolay kolay aşamazdı aşsa da Haliç'i yüzerek geçecek halimiz yoktu. İnisiyatif karşı taraftaydı. Grevde ise devlet işçilere saldırırsa da gözaltına alsada işçi birliğini bozmadığı, grev kararının arkasında durduğu ve çalışmayı reddettiği sürece o fabrikalarda üretim başlamayacaktı. İnisiyatif işçilerdeydi. Bekaert'te ve Schneider'de kazandık. Saraçhane'de kaybettik. Sınıf mücadelesi kazandı. Sosyal diyalog sendikacılığı kaybetti. Kazanacak sosyal diyalogla inisiyatifi sınıf düşmanına vererek değil, sınıf mücadelesiyle inisiyatifi işçinin eline alarak, sınıfın saflarını bölerek değil, birleşik işçi cephesiyle birleştirerek kazanacağız!

Vietnam'dan Filistin'e yeni bir 1968'in ayak sesleri!

İsrail'in Gazze'de sürdürdüğü soykırımcı saldırılar insanlığın vicdanında derin yaralar açtı ve tüm dünyada çok sayıda kitlesel eylemle dünya halkları Filistin'in yanında yer aldı. Son olarak bu eylem dalgası İsrail'in en büyük hamisi olan ve başlangıcından bugüne Gazze'deki Siyonist soykırımın ortağı olan ABD'yi vurdu. New York'un Columbia Üniversitesi'nden başlayıp Amerika'nın en ücra köşelerinde bile bazı üniversitelere orman yangını gibi hızla yayılan öğrenci eylemleri yeni bir 1968'in gelmekte olduğunu haber veriyor. Çünkü ünlü 1968 hareketinin ortaya çıkmasını

da Vietnam savaşının ve bu savaşta ABD emperyalizminin mezalimine karşı Vietnam halkının direnişi son derece etkili olmuştur.

Tet taarruzundan Aksa Tufanı'na mazlum halkların haklı ve meşru direnişi

Kuzey Vietnam Ordusu ve devrimci gerilla ordusu Viet Minh, 1968 Ocak'ında Güney Vietnam'daki Amerikan üslerine ve ABD elçiliğine yönelik çok sayıda farklı noktada eş zamanlı bir sürpriz saldırı gerçekleştirmişti. Aynı 7 Ekim'de Filistin direnişinin gerçekleştirdiği Aksa Tufanı operasyonu gibi. İsrail'in bu

gün yaptığı gibi Tet sonrasında ABD de Vietnam çapında halı bombardımanına başlamış, büyük bir katliam gerçekleştirmişti. Bugünün Siyonist katilleri gibi Amerikan generalleri de aktıkları kanı ve yarattıkları dehşeti bir zafer olarak görüyorlardı. Ne var ki ezilenlerin gücü kullandıkları tüfeklerden ve roketatarlardan çok daha uzun menzilliydi. Vietnam halkının mücadelesi tüm dünyada yürekleri fethetti. ABD'nin bağrında savaş karşıtı hareketler yükseldi. Aslere gitmeyi reddetme hareketi başladı. Şampiyon boksör Muhammed Ali bu hareketin sembol ismi oldu. Sonunda ABD sadece direnişin namlularını karşılarında değil halkların dayanışmasını karşılarında da diz çökecek ve yenilecekti.

Amerikan üniversitelerinden Avrupa'ya yeni bir 1968'in ayak sesleri

Bugün de Aksa Tufanı, İsrail'e askeri ve siyasi bir şok yarattıysa da, direniş rehlin almaları ve İsrail'in tüm yıkıcı saldırılarına rağmen bu rehneleri elinde tutarak Netanyahu hükümetini zor durumlara soksa da,

esas büyük başarı, Filistin davasının tüm dünyanın gündemine yerleşmesi ve bugün ABD başta olmak üzere birçok üniversitede gençliği 1968'i andıran bir seferberlikle harekete geçirmesidir. ABD'nin dünyaca ünlü Columbia, Humboldt, Princeton, NYU, USC, Yale gibi üniversitelerinin aralarında bulunduğu onlarca üniversitede soykırıma karşı kamplar kurulmuş, bu kamplarda toplanan öğrenciler, onları destekleyen öğretim elemanları ve işçiler Amerikan polisinin vahşi saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu hareket belirli ölçüde Avrupa'ya da

taşmıştır. Fransız üniversitelerinin yanı sıra Siyonizmin İsrail dışındaki kalesi Almanya'da dahi önemli direnişler olmuştur. Polis güçleri eninde sonunda şiddet yoluyla ve gözaltılarla bu kampları dağıtmaktadır ancak eylemlerin başarıya ulaşmasına, emperyalizmin maskesinin düşmesine, Filistin'in insanlık davasının yeni yürekleri fethetmesine engel olamamıştır. ABD'de Biden iktidarı bir yandan eylemleri bastırma için polisi seferber ederken bir yandan da gençliğin ve işçi sınıfının yükselen tepkisi karşısında giderek sıkışmaktadır.

İsrail'le kanlı ticareti durdurma kararı Filistin dostu halkın kazanımıdır! Soykırıma ortaklığın son bulması için İncirlik ve Kürecik üsleri de kapatılmalıdır!

3 Mayıs'ta Ticaret Bakanlığı İsrail'le yapılan ticaretin tamamen durdurulduğunu açıkladı. 9 Nisan'da 54 ürün grubunda İsrail'le ticarete kısıtlama getirilmişti. Atılan yeni adımın sebebi olarak ateşkes beklentisi konusunda adım atılmaması, Refah'taki gelişmeler ve Filistin'deki trajedinin kötüleşmesi gösterildi. 7 Ekim'den 9 Nisan'a kadar 6 ay boyunca soykırıma serbest ve sınırsız şekilde mal taşıyan kanlı ticaret halkın büyük tepkisiyle karşılaşmış, bu tepki 31 Mart yerel seçimlerine yansımış, kanlı ticaretin durdurulmasına yönelik eylemlere yapılan saldırılar tepkiyi daha da arttırınca hükümet adım atmamak zorunda kalmıştı.

NATO'da olan İsrail'e çalışır! NATO'da kalan İsrail'e çalışmaya devam eder!

Erdoğan, "Tüm Batı, İsrail'e çalışıyor. Biz daha sabredemedik ve adımlarımızı attık" dedi. 6-7 ay boyunca tüm Batı ile birlikte Türkiye'deki iktidar da İsrail'e çalışmıştır. Sadece kanlı ticaret hız kesmeden sürmemiş, İncirlik üzerinden Kıbrıs'taki İngiliz üslerine, oradan da İsrail'e silah ve mühimmat taşınmıştır. Kürecik'ten İsrail'e NATO ve ABD üzerinden istihbarat iletilmiştir. Bu üsler İran'ın 19 Nisan'da İsrail'e karşı yaptığı misillemede Siyonizmin demir kubbe savunmasına dahil olmuştur. Üsler halen açıktır.

Türkiye halen bir NATO üyesi olarak Batı'nın bir parçasıdır ve İsrail'e çalışmaya devam etmektedir. Türkiye NATO'dan çıkmalı! İncirlik ve Kürecik üsleri kapatılmalıdır!

Kanlı ticaretin alternatif yollarla sürdürülmesine hayır!

Ticaret Bakanlığının kararının bu haliyle dahi yeterli olmayacağını da görmeliyiz. BBC Türk, ithalat ve ihracatçılarla yaptığı röportajda bu utanmaz tüccarların İsrail'le ticaret için Mısır, Lübnan ve Ürdün üzerinden alternatif güzergahlar aramaya başladığını yazmıştır. AKP Genel Başkan Yardımcısı ve Ekonomi İşleri Başkanı Nihat Zeybekçi

İsrail'in soykırımına eyvallah çekip "İsrail'de çok önemli bağlantıları olan arkadaşlarımız var. 6 satıp 1 alıyoruz" diyerek İsrail'le ticareti savunmuştu. Ticaret Bakanlığı ve AKP iktidarı bunu önlemek için bir adım atacak mıdır? Yoksa arkadaşlarımızın yeni bağlantılar üzerinden ticareti sürdürmesi için kulağının üstüne mi yatacaktır?

Mücadeleye devam! Soykırıma değil direnişe ortak ol!

Erdoğan "daha fazla sabredemedik" diyor. O zaman da bize şu soruyu sorma gereği doğuyor: Yüzde 70'i kadın ve çocuklardan oluşan en az 35 bin Filistinlinin katledildiği

soykırım saldırısı 6 ay boyunca sürerken neden ve nasıl sabrettiniz? Bu adımların, ateşkes görüşmelerinin hız kazandığı ve İsrail'in tüm dünyada sıkıştığı bir dönemde gelmiş olması da manidardır. İktidar İsrail'i sıkıştırmak için değil, İsrail sıkıştığında adım atmıştır. Ateşkesin ilan edilmesini ve ticaretin yeniden başlamasını ummaktadır. Tüm bunlar bize şu gerçeği gösteriyor. Hükümetimiz gerekli adımları atıyor diye düşünerek Filistin dostları asla rehavete kapılmamalıdır. Tam tersine İsrail'in yalıtılması, soykırım ortaklığına son verilmesi ve direnişe destek olmak için mücadele büyütülmelidir.

Nekbe'nin 76. yılında soykırıma değil, direnişe destek olalım

15 Mayıs 1948 tarihi Filistin halkı için önemli bir gün. İsrail'in kuruluşunun ilan edildiği günün ertesine denk geliyor ve 1948 yılından beri Nekbe (Felaket) olarak anılıyor. Elbette burada felaket olarak anılan sadece Siyonist oluşumun devlet olarak ilan edilmiş olması değil. Çünkü bu tarih o güne kadar belli bir seviyede devam eden Siyonist saldırganlığın kudurmuşçasına arttığı, 750.000'den fazla Filistinlinin yurdundan edildiği, 20'den fazla büyük katliamın yaşandığı ve 400'den fazla Filistin köyünün haritadan tamamen silindiği bir sürecin de başlangıcı oldu.

Nisan sonu Mayıs ayı başı Siyonistler için ise bir kutlama ayı. Siyonistler sözde kuruluş ve kuruluşlarını kutluyorlar. Bugün sayısı milyonlara ulaşan Filistinli mültecinin yüzyıllardır yaşadıkları

topraklarından atılmasını, sayısı yüzbinleri bulan Filistinlinin öldürülmesini ve tarihi Filistin'in adım adım ortadan kaldırılmasının başlangıcını kutluyorlar.

Nekbe'den bugüne Siyonizm tarihi katliamlar ve etnik temizlik tarihi olmuştur, öyle olmaya da devam etmektedir. Öyle ki, Filistin halkı güçsüz düştüğünde bunu fırsat bilip katliam ve arındırmayı arttıran Siyonistler, Filistin halkı ve dostları ayağa kalkıp kendilerini savunduklarında ise başta ABD ve İngiltere olmak üzere emperyalist hamilerinin ve Filistin'in etrafında yerleşmiş işbirlikçi rejimlerin desteğiyle daha kanlı ve vahşi saldırılara girişmişlerdir.

Filistin halkı ve dostları son sözünü söylemedi

Nekbe'den bugüne kanla ve

zulümle devam eden Siyonist genişleme geçtiğimiz yıl bir dönüm noktasına varmıştı. Siyonizmin başında bulunan Netanyahu 2023 yılının Eylül ayında Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda kürsüden tüm dünyaya "Yeni Ortadoğu" başlığıyla, Filistin'in olmadığı, yani yeryüzünden silindiği bir haritayı göstererek Filistin'i yok etme niyetini bir kez daha açıkça ortaya koymuştu. Tükeneş bittiği düşünülen Filistin halkı ise bu küstahlığa 7 Ekim sabahı El-Aksa Tufanı operasyonu ile cevap verdi ve Filistin davasının sona ermediğini, direnişin henüz son sözü söylemediğini dostlara ilan etti.

Bugün Filistin halkı Siyonist İsrail'in El-Aksa Tufanı operasyonuna verdiği etnik temizlik ve soykırım cevabı sebebiyle ikinci bir Nekbe tehdidiyle karşı karşı-

yadır. Yanında Almanya, Amerika ve İngiltere başta olmak üzere tüm emperyalistler vardır. Başta istibdad rejimi olmak üzere işbirlikçi rejimler sözde kınamalar yaparken, perde arkasında her türlü iş birliğini sürdürmektedir. Ancak Filistin halkının dostları bu defa ayaktadır. ABD'den İngiltere'ye, Türkiye'den Mısır'a dünyanın dört bir yanında gönlü Filistin halkının yanında olan emekçi halk işbirlikçi rejimleri de, emperyalist merkezleri de sarsmaktadır.

Ticareti durdurmak yetmez! İlişkiler kesilsin!

Bu sarsıntının bir sonucu olarak, katliam devam ederken aylarca kılıcı kimildatmayan İstibdad rejimi önce İsrail'le ticarete sınırlama getirmiş, daha sonra ticaretin tamamen durdurulduğu ilan

edilmiştir. Bu zafer her renkten Filistin dostlarının, emperyalizm ve Siyonizm karşıtlarının zaferidir. Ama yetmez; bugün Siyonizm ve emperyalizm karşısında ortaya konan bu tepkiyi, İsrail ile tüm ilişkiler kesilene, İsrail yıkılana kadar sürdürmek zorundayız. Hedefe sadece İsrail'i koymak da yetmez, koruyucusu olan emperyalizmi ve emperyalizmin silahlı aygıtı NATO'nun dağıtılmasını da koymalıyız. Nekbe'nin yıldönümünde kahraman Filistin halkının dostu, işçilere, emekçi halkımıza düşen görev budur.

Yaşasın nehirden denize özgür Filistin!

Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!

Boğaziçi Üniversitesi Batı Asya Araştırmaları Topluluğu (BÜBAT), Siyonizme ve emperyalizme karşı mücadele şiarını yükseltiyor!

Boğaziçi Üniversitesi'nde anti-emperyalist ve anti-Siyonist öğrencilerin inisiyatifleriyle kurulan Batı Asya Araştırmaları Topluluğu, Filistin halkına yönelik soykırım yapan ve Batı Asya'da bölgesel bir savaş yaratmaya çalışan İsrail'e karşı mücadeleyi yükseltme hedefi doğrultusunda çalışmalarını ilk günden beri sürdürüyor.

BÜBAT, açtığı stantlarla ve dağıttığı bildirilerle birlikte öğrencilere Siyonist propagandanın yalanlarına karşı İsrail Siyonizminin ve emperyalizmin gerçek yüzünü anlatmayı hedefliyor. Ayrıca Türkiye'nin NATO ülkesi olarak bulundurduğu Kürecik, İncirlik gibi üslerle Siyonist İsrail'in koruyuculuğunu yaptığını vurgulayan çalışmalar sayesinde öğrenciler arasında Batı Asya'ya ve Filistin halkıyla dayanışmaya yönelik ilgi artıyor. Katil İsrail'in okullarımızda meşruluğunu yitirmesi için İsrail akademisine karşı boykotu yükseltme çağrımız öğrenciler tarafından her geçen gün daha da sahipleniliyor.

Filistin halkıyla dayanışmak ve Siyonist İsrail'in gerçek yüzünü ortaya koymak için gerçekleştirilen söyleşilere yoğun ilgi

Batı Asya Araştırmaları Topluluğu'nun tanışma etkinliğinde "Neden Filistin'in yanındayız?" başlığı altında İsrail'in Filistin halkına yönelik uyguladığı terörün Ekim 2023'te başladığı, aksine on yıllardır süregelen bir etnik arındırma süreci olduğu, topluluğun yaptığı ikinci etkinlikte ise "Siyonizm'den nasıl kurtulacağız?" sorusu eşliğinde Siyonist İsrail'in bu savaşı kaybetmesi ve soykırımın durdurulması için yapılması gerekenler konuşuldu.

NATO'nun kuruluşunun 75. yıldönümüne yönelik kampanya ve Sungur Savran'la NATO karşıtı söyleşi

BÜBAT 4 Nisan tarihinin NATO'nun kuruluş günü olması ve bu yıl 75 yaşına girmesi dolayısıyla

"NATO'dan çık! NATO'yu yık!" başlıklı afişleri kampüs içerisine asarak ve yüzlerce bildiriye öğrencilere dağıtarak NATO'ya karşı anti-emperyalist mücadele şiarını yükseltti.

17 Nisan'da da Sungur Savran'ın katılımıyla gerçekleştirildiği "Batı Asya'yı kan gölüne çeviren NATO" başlıklı etkinliğe öğrenciler yoğun katılım gösterdi. Sungur Savran, NATO'nun Batı emperyalizminin askeri kanadı olduğunu ve Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra da genişleterek emperyalizmin işgal edemediği bölgeleri kuşatmaya çalıştığını, Türkiye halkları için NATO'nun

katliamlardan ve savaştan başka bir şey getirmediğini vurguladı. Ayrıca NATO'nun şimdi de Batı Asya'da İsrail'in yürüttüğü soykırımın ortağı olduğunu söyledi.

İsrail'e petrol taşıyan SOCAR üniversiteye giremedi!

28 Nisan'da Boğaziçi Üniversitesi'ne "Bilim ve Teknolojide Lider Kadınlar Zirvesi" adıyla düzenlenecek etkinliğe İsraili silah şirketlerini fonlayan AXA, İsrail'e teknoloji veren Google ve İsrail'e petrol taşıyan SOCAR sponsor ve konuşmacı olarak çağrılmıştı. Batı Asya Araştırmaları Topluluğu, Filistin için Bin Genç grubuyla birlikte, İsrail ile iş birliği yapan bu şirketleri okullarında barındırmamak için eylem gerçekleştirdi. Etkinliğin son konuşmacısı olan SOCAR, Filistin dostu Boğaziçili öğrencilerin kararlı eylemi sonucunda okula gelemedi!

Filistin halkı ile uluslararası öğrenci dayanışmasına Boğaziçili öğrenciler de katıldı!

ABD'de, üniversitelerinin soykırımcı İsrail ile iş birliği yapmasına karşı onlarca kampüste kamp kurarak mücadele eden ve polisin saldırılarına karşı eylemlerini kararlılıkla sürdüren öğrenciler ile dayanışmak için 30 Nisan'da Boğaziçi Üniversitesi'nde düzenlenen basın açıklamasına katılım yoğundu. Atılan sloganlarla kampüste Filistin'in halkının sesi gür bir şekilde yankılandı.

Siyonist İsrail'in, ABD emperyalizmi ve NATO'nun yenilmesi için anti-emperyalizmi yükseltmeye!

Boğaziçi Üniversitesi Batı Asya Araştırmaları Topluluğu, şimdiye kadar yaptığı söyleşiler ve eylemlerle öğrencileri NATO ve Batı emperyalizmine karşı anti-emperyalist mücadeleye, soykırımcı İsrail'in yıkılması için Filistin halkıyla dayanışmayı büyütme çağrısı yaptı. Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin katkılarıyla ve sahiplenmesiyle birlikte büyüyen topluluk, bu amaç doğrultusunda çalışmalarına devam ediyor. BÜBAT diğer üniversitelerde de Siyonist İsrail'in yıkılması için boykot çağrısını yükseltmek, Filistin halkının özgürlük mücadelesini yaygınlaştırmak ve Türkiye başta olmak üzere tüm dünyada NATO'yu kovmak için gençliği anti-emperyalist ve anti-Siyonist mücadeleye katılmaya, bölgemizin kurtuluşu için hep birlikte emperyalizme karşı enternasyonalizm kavgasını büyütme-ye çağırıyor!

Sungur Savran

89 Bahar Eylemleri neden sönümlendi?

Türkiye'nin belirleyici gündemi uzun bir süre boyunca kapitalist sınıfla işçi sınıfı arasında kıyasıya bir mücadele olacak. Erdoğan'ın "nas" kisvesi altında ekonomiyi enflasyonun pençesine teslim etmesiyle ağır bir yoksullaşma yaşamış olan işçi ve emekçi, bu sefer de bu felaketin sona erdirilmesi için Mehmet Şimşek'in yönetiminde uygulanacak politika sonucunda işsizlik belasıyla karşılaşacak. Kıdem tazminatı güvencesi elinden alınmaya çalışılacak. Emekliliği banka ve sigorta şirketlerinin yağmasına sunulmak üzere özelleştirilecek. Bu gündemin dışında öne çıkacak konular (özel durumlar dışında) sınıf savaşını örtmek, sınıfı bölmek, yani "cambaza bak" demek amacıyla manipüle edilecek.

İşte seçim sonrasında bu büyük sınıf kavgası başlayacağı için Gerçek'in geçen sayısında işçi sınıfının en zor bir döneminde, ülke hâlâ darbeci General Evren'in ve işçi düşmanı Özal'ın hâkimiyeti altında olduğu, 1989 yılında 1,5 milyon işçinin nasıl ayağa kalktığını ve yüzde 140'a kadar ücret artışlarını nasıl sağladığını anlattık. Ama, diye sorduk, bu devasa harekete rağmen 12 Eylül darbesinin amacı nasıl oldu da gerçekleşti, yani işçi sınıfı daha sonra nasıl oldu da bazen yıllar boyu en ufak bir kıpırtıya yer vermeyen bir durgunluğa teslim oldu? Bu yazıda bu soruya cevap arayacak ve aynen 89 Bahar Eylemleri'nden çıkardığımız gibi günümüz için dersler çıkaracağız.

Geçen yazıda, işçi sınıfının en zor durumlarda bile kendi iç güçleri sayesinde ayağa kalkabilecek kadar yüksek kapasiteye sahip bir sınıf olduğunu vurguladık. Bu sefer ise işin öteki yanını hatırlatacağız: İşçi sınıfı kendiliğinden harekete geçerek çok büyük eylemler yapabilir, hatta kısmi zaferler kazanabilir, ama bunların kapitalist sınıfı yenilgiye uğratabilecek ölçüde ulaşması sınıfın iyi bir önderliğe sahip olmasına bağlıdır. Yani sınıf işi başlatabilir, bir süre sürdürebilir, ama zafere ulaşmak için bazen sendikal, çoğu zaman da siyasi önderliğe ihtiyacı vardır.

Aslına bakarsanız, 1989'un yarattığı canlılık ekonomik talepler alanında elde edilen başarıdan sonra hemen sönümlenip yok olmadı. Tam tersine. Bu eylemlerin açığa çıkardığı özgüven ve cesaret sınıfın başka kesimlerinin canlanmasına yol açtı. 1990, kamu emekçilerinin sendikalaşması için mücadelelerin parladığı yıl oldu. 1990 sonu ile 1991 başı Zonguldak maden işçisinin önce bütün kenti hâkimiyetine almasına, ardından Ankara'ya bir yürüyüş düzenlemesine sahne oldu. Hatırlanacaktır, geçen defa dedik ki 89 eylemleri Özal'ı Çankaya'ya kaçmaya mecbur etmişti. Özal orada da rahat edemedi: Zonguldak işçisi onu "Çankaya'nın şişmanı, işçilerin düşmanı" sloganıyla yerden yere vurdu.

Zonguldak nasıl bitti birazdan dönelim. Ama genel anlamıyla işçi hareketi ABD emperyalizminin komşumuz Irak'a açtığı "Körfez Savaşı" nedeniyle bir süre geri çekilmek zorunda kaldı. Ne var ki, savaşın hemen ardından Zonguldak'ın tarzını devralan Paşabağçe ve Erdemir grevleri geliyordu. Bu mücadele dalgası en azından Çiller-Karayağçın koalisyon hükümetinin 1994'te yaşanan derin ekonomik krize sözde çözüm olarak uyguladığı 15 Nisan paketine karşı düzenlenen işçi eylemlerine kadar devam etti. Peki sonra neden geriledi hareket?

Üç ana nedenle. Birincisi, arada yaşanan Uğur Mumcu suikastı, Sivas Madımak ve Başbağlar katliamları aracılığıyla "derin devlet" denen kontrgerilla Türkiye'nin ayarlarıyla oynadı. Bunu başka siyasi cinayetler ve katliamlarla ta 1997'ye kadar sürdürdü. Bunun sonucunda, 1989-1993 arasında bir yandan Türk işçi-emekçisi, bir yandan özgürlüğü uğruna sokaklara dökülen Kürdün mücadelelerinde paralel bir yükseliş yaşanırken 1993'ten sonra araları açıldı. Sivas Madımak Otel'de yanan, Türk-Kürt mücadele kardeşliğidir.

İkincisi, işçi sınıfının karga kılavuzları yüzünden hâkim sınıf partilerinin peşine takılmasıdır. Bunun en çarpıcı örneği; sınıfın, 1991 seçimlerinde Özal'ı yenen Demirel-İnönü koalisyonunun her türlü demokrasi demagojisini (Demirel "duvarları camdan karakollar" vadediyordu!) ciddiye almasıdır. Bir başkası, 100 bin Zonguldak işçisinin Ankara'ya yürüyüşününün CHP'li sendikacıların araya girmesiyle durdurulmasıdır.

Üçüncüsü ise, sendikal hareketin, CHP'nin ve reformist solun Avrupa Birliği hayranlığı temelinde hem demokrasinin geleceğini bu emperyalist kampa bağlaması hem de AB'nin baş tuzağı "sosyal diyalog" sendikacılığının DİSK-KESK dâhil bütün sendika hareketinin amentüsü haline gelmesidir.

Yükseliş ve zaferin derslerini işçi sınıfının gücüyle özetlemiştik. Her türlü koşulda sınıfın kendiliğinden harekete geçme kapasitesinin olabileceğini vurgulamıştık. Aynı hareketin uzunca bir canlılıktan sonra sönümlenmesini ise, değişimi emperyalist merkezlerden beklemek, hâkim sınıf partilerinin önderliğini benimsemek ve halk hareketinin bölünmesine izin vermek olduğunu görüyoruz. Bunlar bugün de devam eden sorunlardır. İşçi sınıfı hareketi son 35 yılda yaşanan tarihten mutlaka bugün için dersler çıkarmalıdır.

Sonuç olarak, daha yeni, 1 Mayıs'ta CHP gibi TÜSİAD'ın çıkarlarını savunan bir partiye güvenmenin mücadeleyi nasıl etkisizleştireceğini yaşamadık mı? İşçi sınıfı kendi mücadelesini burjuvazinin etkisinden kurtarmalı ve kendi oluşturduğu sendikal ve siyasi önderliklerle mücadeleye atılmalıdır!

Vergi yükü çalışıp üreten işçilere değil sömürüp kâr eden patronlara!

Vergide adaletsizliğin en önemli sebebi şirketler için birçok kalemden sağlanan vergi indirim ve muafiyetleri ile teşvik ve destek adı altında devlet bütçesinden ve işsizlik sigortası fonundan sermayeye aktarılan kaynaklardır. Bu vergi soygununun boyutunu Ha-

zine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in "2024'te 2,2 trilyon lira vergiden vazgeçeceğiz" sözlerinde görüyoruz. Bu rakamın 630 milyarı asgari ücretten alınmayan vergidir. Öte yandan işçi ve emekçilere kaşıkla verilen (asgari ücret vergi istisnası) kepçeyle (vergi dilim-

leriyle ve KDV/ÖTV gibi dolaylı vergilerle) geri alınmaktadır.

Vergide adaletsizlikte son nokta! Metal işçisi Koç'tan 30 kat fazla vergi ödüyor!

Ford Otosan 2023 yılında elde ettiği 32 milyar liralık dönem karı içinde sadece 133 milyon 641 bin lira yani yüzde 0,4 başka bir ifadeyle binde 4 vergi ödedi. Bu yıl imzalanan MESS sözleşmesi sonucunda Ford Otosan'da işe yeni başlayan bir işçi yıl boyunca (ikramiye dahil gelirinin yüzde 14'ünü

gelir vergisi (asgari ücret vergi istisnası düşüktükten sonra) olarak ödeyecek. MESS ortalamasına göre brüt 34,7 bin nette 24,8 bin maaşla yeni işe başlayan bir işçi Nisan ayında yüzde 20'lik üst vergi dilimine geçecek, Temmuz ayında bir kademe daha atlayarak yüzde 27'lik dilime geçecek. Yıl boyunca brüt 521 bin lira ücret alan işçiden alınan 62 bin 600 lira gelir vergisinin yanı sıra toplamda 73 bin liralık SGK primi ve 5 bin liranın üzerinde işsizlik sigortası primi de cabası. Sonuçta yıl sonunda Ford işçisi şirketin sahibi olan Koç Holding'in ödediğinden

30 kattan daha yüksek oranda vergi ödeyecek!

İşçiye emekçiye yoksulluk sınırına kadar vergi muafiyeti! Kurumlar vergisi arttırılsın! Para babalarına servet vergisi!

Vergide adalet için tüm ücretlerden yoksulluk sınırına kadar vergi alınmamalı. Vergi gelirleri içinde kurumlar vergisinin payı arttırılmalı ve servet sahibi kapitalist ve rantiyelerden servet vergisi alınmalıdır!

FORD OTOMOTİV SANAYİ A.Ş. 01.01.2023/31.12.2023 Dönemi Kâr Payı Dağıtım Tablosu (TL)

1. Ödenmiş/Çıkarılmış Sermaye		350.910.000
2. Genel Kanunî Yedek Akçe (Yasal Kayıtlara Göre)		1.720.120.380
	SPK'ya Göre (TL)	Yasal Kayıtlara (YK) Göre (TL)
3. Dönem Kâr	47.428.332.895	32.017.961.773
4. Vergiler (-)	1.627.336.255	-433.841.671
5. Net Dönem Kâr	49.055.669.130	31.584.120.102

Erdoğanların, İngiliz Mehmetlerin değil emekçinin dediği olmalı! Asgari ücret açlık sınırının altında! Emekli perişan! Derhâl zam! Eşel Mobil (ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında zam)!

Erdoğan yıl başında yapılan asgari ücret zammını açıklarken üstüne basa basa bir sene boyunca yeni zam yapılmayacağını vurgulamıştı. Biz de aylar içinde asgari ücretin açlık sınırının altına ineceğini söylemiş ve asgari ücrette tekrar zam yapılmasının bir zorunluluk olduğunu vurgulamıştık. Yılın ilk yarısı bitmeden Nisan ayı ile birlikte TÜİK'in resmi

ve manipüle edilmiş rakamlarına göre dahi açlık sınırı 17.200 lira-ya geçti. Böylece 17.002 lira olan asgari ücret resmen dört kişilik bir ailenin asgari mutfak masraflarından oluşan açlık sınırının altında kaldı. En düşük emekli aylığı ise 10 bin lira ve emekliler tam anlamıyla sefalet ve yokluğa mahkûm edilmiş durumda.

Bu koşullar altında iktidar

asgari ücrete zam yok diyemez. En düşük emekli aylığının asgari ücrete eşitlenmesi bir zorunluluktur. Asgari ücretten başlayarak tüm ücretlerin arttırılması, hayat pahalılığına karşı mücadelede etkin çözüm olarak da tüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zam yapılması (Eşel Mobil) gerekmektedir.

Sömürge valisi İngiliz Mehmet ne derse desin! "Locals" (yerel halk) değiliz! İşçiyiz emekçiyiz memleketin sahibiyiz!

Mehmet Şimşek (nam-ı diğer İngiliz Mehmet) ABD'de İMF Bahar Toplantıları kapsamında katıldığı bir panelde, ekonomik programın uygulanmasında halkın ikna edilmesi gerektiğinden bahsederken "locals" yani "yerel halk" ifadesini kullanınca büyük tepki çekti. Bu ifade tam olarak Batı'nın, Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelere bakış açısını yansıtıyordu. Tepkilerin ardından Hazine ve Maliye Bakanlığı "locals" kelimesinin ekonomi/finans terminolojisinden yer alan bir ifade olduğunu söyleyerek savunmaya geçti. Halbuki bu savunma bir itiraf niteliğindedir. Zira ekonomi/finans literatürü de baştan aşağı ideolojiktir ve emperyalist/kapitalist bakış açısını yansıtır. Örneğin kemer sıkma programlarına bu literatürde "istikrar" ya da "dezenflasyon" programları denir. İşçi sınıfının haklarını tırpanlamanın, özelleştirmenin, esnek çalışmanın yaygınlaştırılmasının adı ise "yapısal reform"dur. Bu bakış açısına göre devlet bütçesinde tasarrufa gidilerek faiz ödemelerinin gerçekleştirilmesi, bunun için eğitimden, sağlıktan kesinti yapılması, vergi yükünün çalışan kitlelere yıkılması, işten çıkartmalarla işsizler ordusunun nüfusunun arttırılması, işçilerin ve kamu çalışanlarının ücretlerinin baskılanması ekonomiyi düzlüğe çıkarmak

için zorunlu bir acı reçete olarak sunulmalıdır. Bunun ekonomi/finans literatüründe adı "mali disiplin"dir.

Halkın böyle bir programa ikna edilmesi için yapılan her şeyin ekonomiyi düzeltmek için olduğu propaganda edilmelidir. Gayet açıktır ki emperyalistlerin gözünde halk, yağmalamak için geldikleri topraklarda aşmaları gereken "yerel" bir engelden ibarettir. Yanlış da değil. Emekçi halk emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin karşısında bir engeldir. Bize düşen bu memleketin işçisi, emekçisi yani gerçek sahipleri olarak bu engeli olabildiğince yükseltmektir. Erdoğan ve Mehmet Şimşek'in emperyalist finans merkezleriyle birlikte yürüttüğü kemer sıkma programına örgütlü mücadeleyle cevap verme bu memleketin gerçek sahibinin kim olduğunu göstermektedir.

TÜİK'enflasyon rakamlarını çarpıtarak emek hırsızlarına çanak tutmaya devam ediyor!

3 Mayıs günü TÜİK enflasyon rakamlarını açıkladı. Buna göre Nisan ayında tüketici fiyatları yüzde 3,18 artmış, yıllık bazda enflasyon ise yüzde 69,80 olmuş. Mağazalardaki etiket fiyatı gibi enflasyon açıklayan, sırf enflasyon yüzde 70 olmasın diye ince ayar yapan TÜİK'in manipülasyonları alay konusu olmaya ve tepki çekmeye devam ediyor. Emekçi halkın karşısında pazarda karşılaştığı hayat pahalılığının TÜİK'in rakamlarıyla uzaktan yakından ilgisi yok. Enflasyon Araştırma Grubu (ENAG) tarafından açıklanan alternatif enflasyon rakamları bu yüzden halktan çok daha fazla kabul görüyor. ENAG'a göre Nisan ayında tüketici fiyatları yüzde 5 artmış, yıllık enflasyon ise yüzde 124 olmuş.

Gerçek enflasyonla TÜİK'in manipülasyonları arasındaki makas açıldıkça sadece halkın sinirleri bozulmuyor. Bu fark doğrudan doğruya işçi ve emekçilerin cebinden para çalınması anlamına geliyor.

Çünkü işçi ücretleri TÜİK'in düşük rakamlarına göre arttırılırken işçiden ipliğe, elektrikten mazota gelen zamlar uçup gidiyor. Aradaki fark da sömürünün artması ve paranın işçiden sermayeye

aktarılması anlamına geliyor. TÜİK'in enflasyon rakamlarını açıkladığı saatlerde Ankara'daki TÜİK başkanlığı önünde eylem yapan DİSK de işte bu gerçeğe dikkat çekti. DİSK, TÜİK'in enflasyon rakamlarını açıklarken kullandığı verileri şeffaf biçimde açıklaması için mahkemeye gitmiş ve mahkeme DİSK'i haklı görmüştü. Ancak TÜİK bir yıldır, kesinleşmiş mahkeme kararlarına rağmen enflasyon mal ve hizmet sepetini gizlemeye devam ediyor.

TÜİK rakamları açıklamıyor. Açıklayamıyor. Çünkü açıklarsa o rakamlarla gerçek fiyatları karşılaştırmak, aradaki uçurumu kanıtlamak mümkün olacak. TÜİK'in işlediği suç kanıtlanacak. Ama çok daha önemlisi şu; işçi, kamu emekçileri ve emekliler TÜİK rakamları esas alınarak kendilerine yapılan ücret zammı dayatmalarına karşı yeni zam isteyecek. Daha önemlisi de düşük hesaplanmış enflasyon farklarından dolayı haklarını arama yoluna gidecek. Öyle de olmalı!

Kuzey Amerika

ABD gençliği Filistin için ayakta

Amerika Birleşik Devletleri'nde üniversite kampüslerini 1968 Vietnam Savaşından beri eşi benzeri görülmemiş bir öğrenci eylemleri dalgası sardı. Bu öyle bir eylem dalgası ki ülke çapındaki bütün kampüsler ayağa kalktı. Hemen her gün başka bir kampüste öğrenciler ABD polisi ve üniversite yönetimi ile mücadele ediyor. Eylemlerin boyutu öyle bir noktaya vardı ki Amerikan sağcıları eylemlere, otomatik silahlı Ulusal Muhafızlar'ın mü-

dahale etmesini talep ediyor, kampüs binalarının çatılarına keskin nişancılar ve taktik helikopterler yerleştiriliyor, öğrencilere sadece cop ile değil şok cihazlarıyla da müdahale ediliyor. Sadece öğrenciler değil, eyleme destek veren öğretim üyeleri de tutuklanıp yerlerde sürükleniyor.

16 Nisan'da New York şehrindeki Columbia Üniversitesi'nde başlayan bu eylem dalgası, Filistin yanlısı öğrencilerin Gazze'deki soykırıma karşı Filistin

halkına destek olmak için kampüs içerisinde "Gazze ile dayanışma kampı" kurmasıyla patlak verdi. Başlangıçta son derece barışçıl başlayan bu dayanışma eylemi Columbia Üniversitesi yönetiminin öğrencilerin taleplerine (bu talepler İsrail'e yönelik akademik boykot, İsrail ile olan ticari ilişkilerin kamuya açıklanması, İsrail'i destekleyen kurumlara yapılan yatırımların geri çekilmesi ve soykırımın üniversite yönetimi tarafından tanınıp ateşkes çağrısı yapılması olarak özetlenebilir) kulak vermeyip öğrencileri karşısına almasıyla birlikte büyük bir tepki doğurdu. Columbia Üniversitesi yönetimi, üniversite içerisine polis çağırarak dayanışma kampına saldırttı ve yüzden fazla öğrenciyi tutukladı. Bunun üzerine eylemler ABD'deki diğer kampüslere de çok hızlı bir şekilde yayıldı. Columbia'dan sonra eylemler Massachusetts Teknoloji Enstitü-

sü, Ohio Devlet Üniversitesi, Yale Üniversitesi, New York George Washington Üniversitesi ve Texas Üniversitesi gibi ülke çapındaki diğer birçok kampüse de yayıldı. Yirmi kadar üniversitede polis saldırısı sonrası öğrenciler tutuklandı. Columbia Üniversitesi'nde olduğu gibi diğer kampüslerde de üniversite yönetimleri öğrencilere sert tepki gösterdi. Kurulan çadırların yasadışı olduğunu, protestoların anti-Semitik nefret söylemleri içerdiğini ve hatta öğrencilerin terörist olduklarını iddia ederek kampları dağıtıp öğrencileri tutukladı. Fakat her türlü baskıya rağmen öğrenciler geri adım atmıyor ve dayanışma kampları ülke çapında yangın gibi yayılıyor. Son olarak Columbia Üniversitesi öğrencilerinin üniversite içinde bir binayı işgal etmesi üzerine okula polis baskını gerçekleştirirken, UCLA üniversitesinde Siyonist milisler öğrencilerin çadır

kampına saldırdı, ABD polisi ise seyretmekle yetindi. Ama ne polis saldırısı ne Siyonist milislerin terörü ABD'nin yiğit gençliğini Filistin davasını desteklemekten alıkoyabiliyor.

Filistin mücadelesi ABD tarihinde hiç olmadığı kadar kitleselleşmiş durumda. Üniversite eylemleri tarihin her kritik döneminde olduğu gibi mücadelenin en önemli mevzilerinden birini oluşturuyor. Dünyanın her yerinden yüreği Filistin ile atan üniversite gençliği Siyonizmin beşiği ABD'de Filistin ile dayanışma mücadelesini yükseltiyor. Gençliğin atılğanlığından cesaret alan bazı öğretim üyeleri de üniversite yönetimlerinin türlü türlü baskılarına rağmen onurlu bir duruş sergileyip öğrencilerini kolluyor. ABD'de Siyonizme karşı mücadele keskin bir dönemden geçiyor. Sıra bizde!

Kuzey Amerika

ABD Senatosu savaş kışkırtıcılığı paketini onayladı

Nisan ayının sonunda ABD Senatosu, birçok Amerikalının kira veya ev kredisini ödemekte zorlandığı, faturalarını ödeyemediği, sağlık hizmetlerini karşılayamadığı, öğrenci kredisi dahil diğer borçlarla mücadele ettiği bir dönemde, 95 milyar dolarlık bir ek askeri yardım paketini onayladı. Bu paketin amacı, Ukrayna'da NATO'nun Rusya'ya karşı yürüttüğü savaşın ve İsrail'de Siyonizmin, emperyalizmin desteği ile Filistin halkına karşı gerçekleştirmekte olduğu soykırımın devam

edebilmesini sağlamak ve öte yandan Çin'e karşı olası bir savaşa hazırlık yapmak için Tayvan'ı silahlandırmak.

Paket, ABD silah stoklarını ve tesislerini yenilemek için ayrılan bütçenin yanında, Ukrayna savaşı için yaklaşık 61 milyar dolar; İsrail için 26 milyar dolar (Bu miktarın neredeyse 9 milyar doları, İsrail'in üretmediği bombalar, topçu mühimmatı ve diğer ölümcül silahlar için ayrılmış durumda, bir diğer 4 milyar dolar ise Demir Kubbe ve Davut Sapanı anti-füze

sistemleri için) ve Tayvan da dahil olmak üzere Asya Pasifik için 8 milyar dolarlık bir bütçe belirliyor. Bu yardım paketinde kullanı-

lan her bir kanlı Amerikan doları, dünyanın gariban halkları üzerine bomba olarak yağacak ve bizi Üçüncü Dünya Savaşı'na bir adım daha yaklaştıracak. Bize demokrasi masallarıyla pazarlanan Batı emperyalizminin gerçek yüzü işte tam da budur.

Bu savaş paketi, Cumhuriyetçi Parti içerisindeki bir kanadın istediği sert göçmen karşıtı hükümleri içermediği için aylarca Temsilciler Meclisi'nde bekletildi. Cumhuriyetçilerin bir kısmı kendine has nedenlerden bu tasa-

rıyı geciktirmişti; ancak Demokratların böyle bir hamle yaptığını söyleyemeyiz. En nihayetinde, Cumhuriyetçi Parti de Demokrat Parti de, Donald Trump da Joseph Biden da savaş kışkırtıcılığında ortaklaşmıştır. ABD emperyalizminin tüm unsurları, alışlageldiği üzere dünyanın dört yanında gösterilen emperyalist saldırganlığa destek vermiştir. Emperyalistlerin ılımlısından da şahininden de, Cumhuriyetçisinden de Demokratından da bize hayır gelmeyeceği bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Güney Amerika

Arjantin'de kendi kendine şok tedavisi ve karşısında yükselen mücadeleler

Dünya genelinde siyasal çalkantılar, çöküntüler sürüyor; katı olan her şey buharlaşmaya devam ediyor. Kasım 2023'te gerçekleşen Arjantin seçimlerinde, devlet bürokrasisi içinde güçlü olan Peronist rakibine karşı %55'lik bir oy oranı yakalayan Javier Milei, Arjantin devlet başkanı seçildi. Kendisini "Anarko-kapitalist" olarak tanıtan, ama faşizm ile liberal ekonomi politikalarının bir toplamını savunan Milei yaptığı ilk halka sesleniş konuşmasında, ülke ekonomisine hızlı bir şekilde "şok terapisi" yapacağını söyledi ve oldukça öngörülü bir şekilde protestoları zorlaştıracak, polis baskısının önünü daha da açacak adımlar atmaya başladı.

Gerçekten de Arjantin halkı Milei'nin başkanlığının neredeyse ilk gününden itibaren eylemlere başladı ve her hafta ayrı bir kitlesel eylem, ayrı bir grev düzenler oldu. Milei'nin ekonomiyi

kuralsızlaştıracağı, işçi haklarına saldıracağı, kira sınırlamalarını kaldıracacağı ve sosyal haklarda çok kapsamlı kısıtlamalara gideceğini açıkladığı andan itibaren halk; daha Ocak ayında Genel Emek Konfederasyonu'nun (CGT) çağrısıyla birlikte sokakları doldurdu. Bu uyarı eylemlerinin ardından Şubat ayında grev dalgaları başladı: toplu taşıma, sağlık ve eğitim sektörlerinde ardı ardına grevler yapıldı. Milei'nin ekibindeki ekonomistler, şok terapisinin şimdiden faydaları görülmeye başlamıştır derken Arjantin'de enflasyon yüzde 276'ya çıktı. Ekonomist olmadıkları için bu iyileşmeyi göremeyen (!) Arjantin'in emekçi halkının isyanı büyürken, polis baskısı da Mart ayından itibaren giderek arttı. Arjantin'in önde gelen üniversitelerini "komünist yuvası" olarak nitelendiren Milei'nin, göreve geldiği andan itibaren devlet üniversitelerinin

bütçelerinde de kesintiye gitmesiyle birlikte Nisan ayında eylemlere üniversite emekçileri, öğrenciler ve akademisyenler de katıldı.

Bu yaşananlar elbette Latin Amerika'da yaşanagelen yoğun sınıf mücadelesinin bir evresidir. Kendi kendine darbe kavramını bizlere tanıtan kıtada şimdi de kendi kendine şok tedavisi biçiminde bir sınıf saldırısı yaşanmaktadır. Ancak bunu derken, sadece dar anlamıyla **sınıf mücadelesini** kastetmiyoruz. Bu yaşananların bir ayağı işsizliğin artması, ücretlerin düşmesi, işçi mücadelesinin engellenmesi gibi başlıklardan oluşur; ancak en az bunun kadar önemli ve bunlarla doğrudan bağlantılı bir diğer ayağı ise Arjantin'in bir yandan emperyalizm ile, diğer yandan da dünya genelinde yükselen faşist hareket ile yeni bir ilişki kurmasıdır. Davos'taki Dünya Ekonomik Forumu'nun "yıldızı" olan Milei

orada "Batı medeniyeti tehlikededir" diyor. Çin ile ilişkileri keseceğini, İsrail, Ukrayna ve ABD ile daha yakın ilişkide olacağını söylüyor. Arjantin'in komünistlerin hakimiyetinde olduğunu söyleyip, bunu yıkacağını ilan ediyor. Uzun bir süreçte işçi sınıfı ve halk mücadelesi ile kazanılan ekonomik ve sosyal hakları (örneğin kürtaj) çığneyeceğini açık açık belirtiyor.

Peki seçimlerdeki bu sonucu nasıl açıklayacağız? Milei, Arjantin'deki çürümüş bürokrasiyi işaret ediyor, bunların üretken olmayan doğasını işaret ediyor, akademiye hedef gösteriyor ve orada tartışılanların halkın gerçek dertlerinden ne kadar uzakta olduğunu anlatıyor. Burada bir yanlış var mı? Milei'nin hilesi bu söyledikleri değil, bunları bizler de söylemeliyiz! Esas hile bu parazit bürokrasinin destek olduğu parazit burjuvaziyi gözlerden saklaması ve halka düşman olarak bir komünizm heyulası sunmasıdır. Evet, bugün Latin Amerika'da ve dünyada komünizm heyulası doluyor. Bizlerin de sorumluluğu, burjuvazinin gölgesinden korktuğu komünizmi onlar için somut bir tehlike, işçi sınıfı ve emekçiler için somut bir alternatif haline getirmektir.

Fabrikalardan, emekçi mahallelerinden 1 Mayıs meydanlarına!

Devrimci İşçi Partisi olarak fabrikalarda ve emekçi mahallelerinde yoğunlaşan bir çalışmayla 1 Mayıs'a hazırlandık. "İş, aş, hürriyet için örgütlü mücadeleye! Devrimci İşçi Partisi saflarına! 1 Mayıs'a!" diyerek işçileri, emekçileri, gençleri örgütlenmeye ve örgütlü güçle 1 Mayıs meydanlarını doldurma-ya çağırdık. Fabrika önlerinde, meydanlarda, halk pazarlarında, otobüs duraklarında, okul çıkışlarında, emekçi mahalle etkinliklerinde, işçi toplantılarında 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'ı örgütleyerek hazırlandık.

1 Mayıs'ta işçi sınıfının talepleriyle, örgütlü mücadele çağrımızla, anti-emperyalist/anti-Siyonist sloganlarımızla meydanlardaydık!

1 Mayıs'a hazırlanırken "Haydi, 1 Mayıs meydanlarını sınıf mücadelesinin bayraklarıyla kızıl gelincik tarlalarına çevirelim" demiştik. İşçinin, emekçinin, yoksul köylünün mücadelesini simgeleyen orak çekiçli kızıl bayraklarımızla ve pankartlarımızla 1 Mayıs meydanlarındaydık. Devrimci İşçi Partisi kortejleri İstanbul Saraçhane'de, Ankara Tandoğan Meydanı'nda, İzmir Gündoğdu Meydanı'nda ve Lüleburgaz tören alanında gerçekleştirilen 1 Mayıs mitinglerinde alanlardaydı.

Sınıfın gündemlerini ve örgütlü mücadele çağrımızı 1 Mayıs'a taşıdık

1 Mayıs'ın işçi sınıfı açısından öne çıkan gündemi hayat pahalılığına ve AKP iktidarının Orta Vadeli Program ile yürürlüğe koyduğu sınıf saldırısı programına karşı mücadeleydi. Bu mücadeleyi kazanmak işçi sınıfının örgütlü gücüyle mümkün olduğu için Devrimci İşçi Partisi'nin 1 Mayıs çalışmalarında ve alanlarda öne çıkardığı slogan "İş, aş, hürriyet için örgütlü mücadeleye!" oldu. MESEM, staj ve çıraklık sömürsüyle yüz yüze gelen işçi gençlik içindeki çalışmalarımız bu 1 Mayıs'ta yine öne çıkan başlıklardan. 25 Kasım'dan 8 Mart'a uzanan süreçte emekçi kadınları örgütlü mücadeleye ve öz savunma örgütlenmeleri kurmaya çağıran çalışmalarımız 1 Mayıs'ta da aynı hızla sürdü. 1 Mayıs kortejlerimizde emekçi kadınlar yine en öndeydi.

İncirlik ve Kürecik'i kapat! NATO'dan çık! NATO'yu yık! Kanlı ticareti durdur! Soykırıma değil direnişe ortak ol!

Gazze'de Amerikan emperyalizmini ve NATO'yu arkasına almış Siyonist İsrail'in sürdürdüğü soykırım ve bu soykırıma karşı Filistin halkının kahramanca direnişini 1 Mayıs alanlarına taşıdık. 1 Mayıs alanlarında yükselttiğimiz pankartlarda "İncirlik ve Kürecik'i kapat! NATO'dan çık! NATO'yu yık! Kanlı ticareti durdur! Soykırıma değil direnişe ortak ol!" şiarları yer aldı.

Lenin'in bayrağı daha daha yukarı!

Devrimci İşçi Partisi 7. Kongresi 2024'ü ölümünün 100. yılı dolayısıyla Lenin yılı ilan etmişti. Dünya devriminin önderi Lenin'in bayrağı 1 Mayıs kortejlerimizin en önünde, öncü ve devrimci işçilerin, emekçi kadınların ellerinde yükseldi. Kortejlerimiz "Lenin'in bayrağı daha daha yukarı!" sloganlarıyla kızıl bayraklarımızı dalgalandırdı.

İstanbul'da öncü ve devrimci işçilerle istibdada karşı hürriyet için yürüdük!

İstanbul'da işçi ve emekçilerin ağırlıkta olduğu kortejimizle coşkulu sloganlar eşliğinde Yenikapı'dan Saraçhane'ye yürüdük. Devrimci İşçi Partisi, işçileri sadece parti saflarına davet etmedi, aynı zamanda sendikalarına sahip çıkmaya ve sendika kortejlerini sınıf mücadelesi sloganlarıyla coşturmaya çağırdı. Bu anlamda Aksaray meydanında öncü metal işçilerinin kortejleriyle buluşmamız; "İşgal, Grev, Direniş", "İş, Aş, Hürriyet" sloganlarıyla kucaklaşmamız son derece anlamlıydı.

Ankara'da yağmur bastırırken sloganlarımızı daha güçlü haykırdık!

Devrimci İşçi Partisi bu yıl Ankara'da AKM'de buluşarak oluşturduğu kortejle Tandoğan'a yürüdü. Yoğun bir yağmur altında ama coşkusunu kaybetmeden, tam tersine yağmur bastırırken sloganları daha güçlendirerek bu yolu kat ettik. Filistin pankartımız Ankaralı emekçilerin anti-emperyalist duyarlılığını harekete geçirdi ve yoğun bir ilgi gördü.

İzmir'de emekçi mahallelerinden ve fabrikalardan gelerek 1 Mayıs meydanına çıktık

İzmir'de 1 Mayıs sabahı Alsancak garında buluşarak Gündoğdu meydanına, yine coşkulu ve emekçi kadınların önde olduğu bir kortejle yürüdük. Lezita'dan, IFFCO'ya, maden işçilerinden, demiryolu işçilerine, tekstil işçilerinden metal işçilerine kadar sınıf mücadelelerinin yükseldiği bir şehir olarak öne çıkan İzmir'de miting alanını dolduran işçi ve emekçilerin yakıcı taleplerini haykırdık.

Lüleburgaz'da emekçi kadınlar en öndeydi! DİP, Trakya işçisinin sesini yükseltti!

Bu yıl 1 Mayıs'ta ilk defa Lüleburgaz'da kortejimizle yer aldık. Lüleburgaz kortejimiz Çorlu'dan, Çerkezköy'den grevlerden direnişlerden gelen öncü Trakya işçisinin, özellikle de emekçi kadınların sesi oldu. Bel Karper'den Adkoturk'e ve 2015 metal fırtına olarak anılan fiilî metal grevlerine Trakya'dan ses veren Ego'ya, mücadelelere, grevlere, direnişlere öncülük eden, farklı sektörlerden çeşitli fabrikalardan işçi ve emekçilerden oluşan, emekçi kadınların çoğunluğunu oluşturduğu ve en önde olduğu kortejimizle yürüdük 1 Mayıs'ta! Partimizin korteji Lüleburgaz emekçi halkından ve çeşitli sektörlerin sendikalı işçilerinden yoğun bir ilgi gördü. Lüleburgaz 1 Mayıs'ı işçi sınıfı mücadelesi açısından son derece önemli bir özellik taşıyordu. Aynı gayri demeden bir araya gelen, başta Petrol-İş, Kristal-İş, Tekgıda-İş ve Eğitim-Sen olmak üzere Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların oluşturduğu emek platformuyla birlikte kutladık 1 Mayıs'ı!

Sınıf kavgasını kazanmak için örgütlü mücadeleyi büyütmeye!

1 Mayıs'tan örgütlü mücadelenin gücüyle ve moraliyle çıktık. Sınıfın yeni muharebelerine hazırlanmaya devam ediyoruz. İş, aş, hürriyet kavgasını örgütlü mücadeleyle kazanacağız! Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz!